

دویم چاپ
له نویو زیاتونو سره

دامونه او دانی

مولوي محمد یونس خالص

شعري ټولګه

دامونه او دانې

(شعري ټولگه)

مولوي محمد يونس خالص

ولول

۱۳۹۳ لمريز

بسم الله الرحمن الرحيم

دامونه او دانې

ويناوال

مولوي محمد يونس خالص

مهتمم

عبدالهادي ملاخېل

کمپوزر

حبيب الله امانی

خپرنډوی

احسان خپرونډیه ټولنه

ihsanpa@yahoo.com

لومړی چاپ

وری / ۱۳۸۱ لمريز

دویم چاپ

غبرگولی / ۱۳۹۳ لمريز

چاپ شمېر

۱۰۰۰ ټوکه

د پښتۍ ډیزاین

سپین سهار

چاپځی

د دانش خپرنډويې ټولنې تخنیکي څانگه - پېښور

danish2k2000@yahoo.com

احسان خپرنډويه ټولنه ددې اثر بيا چاپونه خپل حق بولي

سريزه

بسم الله الرحمن الرحيم

محرمو لوستونکو!

السلام عليكم ورحمة الله وبركاته

تاسو ته به معلومه وي، چې د راپېښې ناروغۍ له کبله صحت راته د لیک او لوست اجازه نه راکوي او په تېره بیا په داسې یوه کتاب، چې زما د اشعارو مجموعه وي، ځکه د لیکوالۍ اصول به هم دانه ایجابوي، چې زه پرې سريزه ولیکم، خو د گران دوست ښاغلي عبدالهادي ملاخېل صاحب درنښت او گرانښت زه دې ته وهڅولم، چې حتماً یې باید غوښتنې ته مثبت ځواب ووايم او لږ څه پرې ولیکم.

له ټولو دمخه خو د احسان خپرندويي ټولنې جوړول یو ښکې اقدام او د گران ملت د باسواده طبقې د اذهانو د تنویر یوه ښه وسیله او په فرهنګي ډگر کې د افغانانو لپاره د یادونې وړ پرمختګ بولم. که زموږ ټول لیکوالان او د قلم خاوندان د مسؤولیت احساس وکړي او لاس په کار پورې کړي، نو يقيني ده چې ډېرې ښکې او له زېري ډکې پایلې به له ځانه سره راوړي.

خدای جل جلاله دې وکړي، چې ملاخېل صاحب پخپل دغه لوی کار کې په اسلام دوستو او وطن مینو قلموالو اعتماد وکړي او که انتقاد ومني، مشوره واوري او نیت یې خدمت وي، نو نه یوازې دوی، بلکې ډېر افغانان به یې له دې کرلي فصل څخه حاصل واخلي.

زه د دغه کتاب په اړه څه مشخص لیکل نه غواړم، لوستونکی پوه شه او کتاب یې، خو له گران ملاخېل صاحب څخه مننه کوم، چې زیار یې کښلی او یو څه یې لاس ته راوړي، خو دا به د دې مانا ونه لري، چې زما ټول شعرونه به همدا وي، که په دې سیند کې لږې نورې غوتې ووهي، نو ښایي نور څه هم لاس ته ورشي.

په آخر کې بیا هم ښاغلي ملاخېل صاحب او همکارانو ته یې له خدایه توفیق غواړم او له ټولو لوستونکو څخه د ښې دعا هیله لرم.

والسلام

ستاسې ورور

مولوي محمد یونس خالص

۲۷-۱-۱۳۸۱ هـ ش

یونیورسټي ټاون - پېښور

دامونه او دانو ته يوه کتنه

په بزم و رزم باندې چې راشي
د توتي ژبه، زړه د پلنگ لري
(...)

په ۱۳۶۸ ل کال چې د جهادي بهير وتلي ليکوال او خپرونکي ښاغلي شهرت ننگيال وینه په قلم کې نومې تذکره د جهادي خپرونو مرکز له خوا خپره کړه، نو د هجرت په چاپېريال کې يې د يوې غنیمت تذکرې په توګه ښه تود هر کلی وشو، خو نقادانو ته بيا د ادبي تذکرې د ښوولېو آرونو او معيارونو له مخې ادبي تذکره ښکاره نه شوه، ځکه د ادبي تذکرې کچ مېچ دا ښوول شوی او منل شوی دی، چې په ادبي تذکره کې يوازې د هغو ليکوالو او شاعرانو پر ژوند او افکارو باندې مفصله خپرنه کېږي، چې د يوه ادبي سبک يا ادبي مکتب بنسټګري يا غوره استازی وي، پردې سربېره ځينې هغه ليکوال او شاعران هم د ادبي تذکرې تر وزرو لاندې را تلای شي، چې که د کوم ادبي او ښتون ښکارندوی هم نه وي، خو د خپل هنري کمال له مخې په ادبي تذکرو کې د ځلوني حق او ځای لري.

د ښاغلي ننگيال په دغه تذکره کې هم تر ادبي ارزښت زيات سياسي، جهادي او قيادي ارزښتونو ته ارزښت ورکړی شوی و، داسې چې په تذکره کې له ټولټال ۷۷ کسو ځنې يوازې ۵۴ کسو په يوه نه يوه بڼه له ادب سره تړاو درلود. البته د همدغو جهادي قيادي معيارونو په لړ کې يوازې يو

مولوي محمد يونس خالص هغه څوک و، چې د خپلې ادبي مخينې «سابقه» له مخې يې د ننګيال په تذکره کې پر ګډون نيوکې ونه شوه، ځکه په دغه تذکره کې د خالص بابا په څېر قلموالو ګډون پرده احسان نه، بلکې دده حق و او بيا پر داسې مهال، چې که په اويا کلنۍ کې يې هم په زړو هډوکيو د خپلې خاورې او خپلې گروهې «عقيدې» د دښمن پر وړاندې خپله تېره توره چلوله، نو د قلم په ډګر کې يې پخپل وياړلي قلم کې د زړه وينه څخوله او دخپل مېړني او اتل اولس په برخليک ټاکنه کې يې ترې کار اخيست.

د علامه اقبال (ح) وينا رشتيا ده، چې وايي:

«اولسونه د شاعر په ضمير کې زېږي، خو د سياستوالو په لاس مري»
 خالص بابا هم له ځايه شاعرو، خو د خپلې ټولنې اړتيا او غوښتنې سياست غاړې ته ورواچاوه، ګڼې دا خو هغه شاعرو، چې د شعر په زور يې هم د خپلواکۍ هوسۍ د بلوسگر ښکاري له منګولو را خپلولای شوه. هغه دا کار د خپل شعر په سحر هم کولای شو، ځکه د هغه په هنر کې چې کومه ښکلا، ځلا او پياوړتيا وه، هغه له دغو تاو جنو او ويرجنو حالاتو نه خولسيزې وړاندې دې هنرپوه اولس پېژندلې وه، ددې هنرمېنې ټولنې هر هنرمېن وګرځي دده له خولې دده رنډي او دده د شعر دارنګينې اورېدلې وه چې:

ماته مې کاسه شوه په شرابو مسته مځکه شوه

خوار شې ای کولاله له دې ماتو کنډولو سره

کابل ۱۳۳۸ وږی

خالص صاحب که د خپلې خاورې او عقيدې دښمن ته د خپلې تورې ځلا وښوده او پر دښمن يې د خپلې تورې زور ومانه، نو د هغه د شعر ښکلي ملکې لا وختي د هنرمنو زړونو پر هېواد واکمني چلولې ده.

دا وخت چې خالص بابا د خپل وياړلي ژوندانه پر داسې مورګه ولاړ دی، چې د هنري رنگينو د هستونې تمه ترې نه بويه، سملاسي دده د نمانځنې په

پار د ده هغه درې جلا جلا خپرې شوې کوچنۍ ټولگې په دې هيله گډلې وړاندې کول، هم يو بختور ښوونکي «فال» دی، ترڅو چې يې په هېوادنيو او هجري مطبوعاتو کې خواره واره شعرونه تر لاسه کېږي، دا په لاس کې وسله هم د ذوقونو موخه ښه کولای او شوقونه پارولای شي.

زه د دې گډلې ټولگې د بيا وړاندې کولو او خپراوي په نوبت احسان خپرندويه ټولنه بختوره بولم او د دې ټولگې څښتن ته د ده د سپېڅلي هنر د ارزښت په پار، د ده د روغمن او پتمن ژوند لپاره د ستر څښتن درشل ته لاسونه لپه کوم.

ځلانده دې وي د خالص بابا د رزمي او بزمي ښکلا د اغېز لمر.

د خدای ښه دي

محمد آصف صميم

۱۳۸۱-۱-۳۰

دانو او دامونو کار وکړ، خو...

دا دانې او دامونه د هغې علمي، ادبي، سیاسي او جهادي سټې د قلم له ځیگره څخېدلې وینه ده، چې له څاڅکي څاڅکي یې د مینې خواږه او د حماسو پیغام څاڅي، چې د ټولنې پروګریو د خپلواکۍ ساتنې ژمنه وېشي. د شاعر سپېڅلې گروهې ته د بلنې رنگ بڼي، د زړه د آواز په رسونه کې صراحت هم لري او ابهام او ایما هم، د کلو گوزار (نقد) هم لري او کترې یا طنزونه هم.

دا دانې او دامونه زموږ د ملي او جهادي حماسو د ډګر د وتلي قلموال او توره وال د هنري ذوق د استازې او ښکارندويې شاعرۍ د سمندر هغه کوزه ده، چې خټه او د عناصرو خاوره یې د هېواد د ملي خپلواکۍ او دیني شعور له خاورې راخیستل شوې، د ځیګر په وینو یې اغېزې، د ملي محرومیتونو د آهونو په تناره کې یې پخه کړې او د خپلې رنځېدلې ټولنې د وګړیو د خمار د تندې خړوبونې په هیله یې د مستوونکي خوم په جامه وړاندې کړې ده او دا دامونه لکه جامونه د ټولنې بې درده او ناژمن یاغیان د ملي رسالت په نشه مستوي.

دامونه او دانې د غازي او شهید قلموال ارواښاد مولوي محمد یونس خالص د خیال او فکر د الوت او ثریا او ثری د واټن رانغاړونکې پنځونه ده، چې لومړنۍ اوډلې او چاپي بڼه یې په ۱۳۸۱ ل کې د احسان خپرندويې ټولنې د ژمن او خوږ من څښتن ښاغلي عبدالهادي «ملاخېل» په هڅه او ملاتړ د مینه والو مخې ته کېښود شوه، د شعر او هنري رسالت، ژمنو

ځوانانويې هرکلی وکړ.

خو زما له دې یوې گیلې سره، چې دې څه کم یونیم سل مخه ټولگې د بیا چاپونې اړتیا ايله په دولسو کلو کې وانگېرل شوه؟
په هر حال!

که د لوستوالو د «شپېتو برېڅو کمی» دی، نو د گران ملاخېل په څېر داسې مېنان او مینه وال هم شته، چې لوستوالو ته هم ددې دانو او دامونو نوې او زیاته شوې ټولگه وړاندې کوي او نالوستوالو ته هم د لوستو د بلنې ځولۍ غوړوي.

زه په تلو تلو کې خپلو هغو ځوانو هنرمېنو ته بلنه ورکوم، چې د خپلو هنرمنو ویارلیو او ویارڅلیو د هنر د پیغام د خوږو په څکلو، د مادي نړۍ ترڅو لوگیو ترڅې مری یې د هنري ذوق په گبین خوږې شي.

د خالص د سپېڅلي اروا د خوښنې په هیله

محمد آصف صمیم

۱۳۹۳-۴-۶

رهبر خالص - نبي خپل شاعر

درانه او قدرمن ملا خپل صاحب!

مینه، سلامونه او دعاگانې!

روغتیا مې ښه نه ده، درملنې او طبي کتنو لپاره ولایت ته راغلی یم. په مرحوم خالص مې له دې ښه لیکنه ونشوای کولای، ډېره خواري مې وکړه، خو ونشو. هغه لیکنه درلېرم - که خوښه مو شوه، هغه ده، که نه ماته وبخښئ. لنډون یې ستا په خوښه.

الله تعالی دې پخپل حفظ او امان کې لره.

تنگیال

عجیبه سړی و، ملا و، مولوي و، د قرآن کریم حافظ و، سخت دریځه و، مجاهد و، قوماندان و، لېږو، پخپله خبره ولاړو، هو یې هو و، نه یې نه. خو دغه ملا، مولوي حافظ او سخت دریځه، ېوډا حضرت باز نازاوه، داد حضرت باز د بېوسي، بې ارزی، خواری او پردېسي وختونه وو، خوله کندهاسه، اواز لېراند، خودې یوه ملا، مولوي، حافظ او سخت دریځه یې نازوور، د ژوند توبښه یې وربرابروله، میاشت په میاشت، لکه د خپل دفتر

مامور، لکه د خپل سنگر مجاهد.

حضرت باز چا دفتر ته نه پرېښود، د کمشنري په راشن او پنډه غالو کې يې
ځای نه و، ځکه چې ده کلونه د پښتونستان په پروگرام کې د ډېرې مجلس
تود ساتلې و.

خو دغه ملا، مولوي، حافظ او سخت دريځه يې له مرستې لاس نه شوای
نيوی. د تنظيمونو، مجاهدينو، ملايانو، مولويانو، شېخانو او زاهدانو په
وړاندې حضرت باز سندرغاړی و، ډم و، گناهگار و، بې لارې و، خودې
ملا، مولوي، حافظ او سخت دريځه ته منلی و، بناغلی و، افغان و، مهاجر
و، د مرستې، خواخوږی او مينې وړ و.

ددې ملا، مولوي، حافظ او سخت دريځه به چې زړه ډک شویو باغي ياغي
اخبار ته يې مقالې کښلې، افغان مجاهد او ولسمل د بغاوت، تورو نو،
تومتونو سمبول گرځېدلی و، د تنظيمونو گډوډيو، د کمشنري خپلسريو، د
کابل رژيم ناخوالو، د شوروي تېري د ظلمونو ټولو پر ضد يې د بغاوت جنډه
لکه کړې وه.

افغان مجاهد تورو، تومت و، بغاوت و، له چا سره به چې وليدل شو، د
غضب او عذاب وړ بلل کېده، نور پرېږده د مجددې په دفتر کې هم د
بنديزونو هتکرې ورته شرنګېدلې.

خو دا يو ملا، مولوي، رهبر، حافظ او سخت دريځه داسې و، چې دغه باغي
ياغي اخبار ته يې مقالې کښلې...

عجيبه سړی و، چې کوم تپل شوی تړون به رامنځته شو په جاريه يې اعلان
کړه، چې له دې تړون د وينو بوی راځي، بيا څوک وو، چې هغه دې پرې
لاسليک کړای شي.

وې «په افغانستان کې اوربل دی څوک لمن ورته وهي، چې لا ژبغړانده
شي، ځينې يې چې ظاهراً گلولو ته راغونډ دي، ددې لپاره دي، چې په
سکروټويې د ځان لپاره پتيرې پخې کړي، د افغانانو او افغانستان لپاره دا
اور څوک نه وژني» انساني کمزوري پخپل ځای، دی هم انسان و، انسان له

تېروتنو سره تړلی وي، دده خپل مجبوریتونه وو، خو دغو مجبوریتونو دده ذهن ضمیر او ایمان ته کله هم د ورپېښو زندی نه شوای اچولی. د غني او اجمل شعرونه یې خوښ وو، اجمل په کابل کې له هغه رژیم سره همغاړی و، چې خالص ورسره په توده معرکه کې کېوتی و، خو د اجمل شعرونه یې ستایل، د غني له شعرو یې خوند اخیست:

اجمل غوندي شاعر وایه چې څوک دی پښتنو کې
غني به څوک پیدا کړي ددې سیمې پر گڼو کې
همداسې ادیبان لرو پرېمانه نور په دو کې
پښتون ته د ښمنان ځکه خولې دي په اوبو کې
تر پایه

چې باچا خان په حق ورسېد زه یې وروغوښتم، چې له اړخه یې یوه اعلامیه مطبوعاتو ته ورکړم، د خواشینۍ او تسلیت تر څنګ یې د تورخم ننګرهار په لار پرتو مجاهدینو غوښتي وو، چې باچا خان د جنازې په درناوي کې درې ورځې له هر ډول پوځي عملیاتو ډډه وکړي. دده پخپل لیک دهغې اعلامیې متن له ما سره خوندي دی.

سل کاله باچا خان وې چې شي سم دي پښتانه
خو دوی یې نصیحت یوه ذره هم نه مانه
د دوی د جفا غشي یې شول ښخ په لړ مانه
ترې راغی مرور، وې چې دانه دي پښتانه
تر پایه

یو وار پورته شویو ه اعلامیه یې خپره کړه، له روسانو یې د داود خان، تره کي او حفیظ الله امین د مرګ پور وغوښت. تنظیمونه او جهادي مشران یې هک پک کړل، ویل خالص لېونی شوی، داود خان گټي، ملحد تره کی گټي، کاپر امین گټي... خو خالص ویل دا زما

ملحد او کاپران دي، له دوی سره به موږ حساب کوو، په شورويانو یې نه وژنم، له شورويانو یې گټم، داود خان گټم، تره کی گټم، امین گټم. ویل خالص لېونی شوی، د کاپرانو په تنگه ولاړ دی...

دا منو چې قام خودی یو جسم سره شلېږي نه
دا مشهور متل دی چې اوبه په ډانگ پېلېږي نه
لاس پنبه چې گنده شي نو دا جسم بیا رغېږي نه
بې له پرې کولو نه یې بله چاره کېږي نه
تر پایه

پر پخواني پاچا چې په روم کې د چاکو برید وشو، سخت دریځه خالص را ولاړ شو اعلامیه یې خپره کړه، پر پاچا یې شوی برید وغاڼده.
خالص دیوه تنظیم مشرو، رهبرو، لیدرو، دده تنظیم له ټولو غوره قوماندانان او جنگیالي لرل، دیوه تنظیم د مشر په توگه خالص و سلې، پیسې او شونتیاوې لرلې، خو چې یو سهار به راپاڅېدې خالص به دې مخې ته ولاړو، نه به رهبرو، نه د تنظیم مشر، یو درد مند افغان به دې لیده، یو مجاهد، یو کډوال، چې د تنظیمونو، رهبرانو او هغه مسلط حاکمیت پر وړاندې درېدلی و.

پردغه ورځ به مولوي خالص، نبي خېلو، شاعر نبي خېل، لیکوال نبي خېل، په دغه ورځ به ده خپله له رهبر او لیدر سر ټکاوه. لیدران او رهبران یې غندل، پردغه ورځ به خالص شاعرو، لیکوال و.

خالصه خیر دې غواړه چې شپې ورځې دې ترخېږي
چې غله شي مجاهد او رهبران شي کوڅه ډب
تر پایه

دغه مهال به خالص شاعرو، یاغي باغي شاعر، د لیدر، رهبر او هغو مسلطو سیاستونو مخالف شاعر.

خان ساته نبي خپله چې تا هم په بډه نه کړي
 رهبر چې شي بې لارې رهبران وهي په^(۱) بډه
 ترپايه

مولوي خالص، قاطع، صريح، جدي، ان چې ضدې سړی و، له کمونستانو او
 روسانو سره په خپله جنگېده، يوازينی جهادي مشرو، چې په سنگره کې يې
 له دښمن سره د مخامخ جنگېدو تجربه لرله، عادي ژوند يې درلود، له
 درباري چاپېرياله بې نياز و.

له دې سره خالص ظريف طبيعت درلود، ظريفانه مجلس يې کاوه:
 د دويم واده له امله خپله له ټوکو، کترو، کنايو سره مخامخ شو، يو جهادي
 مشر ته خدای ورکړه، په هر مجلس کې به يې په دې اړه خالص ته خبره
 وراړوله، وايي چې يوازې خالص د مشرانو په کومه ناسته کې مخ ورواړاوه:
 هلکه! تاته يې ولې دومره زور درکړی، دومره خوز ما هغه لومړنی مېرمن په
 خدای که پارېدلې وي...؟

خالص تظاهر نه کاوه، چې څه يې پر زړه وو، هغه يې پر خوله وو، د دين او
 قوميت تر منځ يې د معتدل پيوستون دريځ لاره، چې متدين نېشنلېزم يې
 باله، «پښتون قام او د هغه وظيفه» کتابگوټی د خالص صاحب د همدغه
 فکري خوځښت هېنداره ده.

په ۱۳۷۰ لمريز کې د خالص يو شعر خپور شو، چې يوه نوې غوغا يې گډه
 کړه، د شعر سرليک «پوچ کارتوس» و.

چا ويل قوماندان عبدالحق نښی، چا وي مولوي جلال الدين حقاني، د
 خالص دغه شعر گڼو خپرونو چاپ کړ، د ټولو خولو ته ولوېد، ډېری د خپلو

(۱) - «وېهي په بډه» شعر لومړی پلا په افغان مجاهد کې خپور شو، ما يې په ليکه پر مستعار
 (پاخون) نامه شعرو وایه، رفيع صاحب د سمون او پسرلي صاحب د جيحون په نامه استقبال کړ،
 دومره ومنل شو، چې مشاعره پرې جوړه شوه، په مجاهد ولس کې له پرله پسې خپرېدو وروسته
 افغان مجاهد اطلاعاتي مرکز په کتابي بڼه چاپ کړه.

مدعاوود پخلي لپاره کاراوه، پوچ کارتوس یو متل وگرځېد، هر چا به چې له یار دوسته سر ټکاوه، د «پوچ کارتوس» حواله یې ورکوله، خو هېچا د خالص نښه نه شوای ښودلی.

حفیظ الله غښتلي له مولوي خالص سره د جلال اباد پندغالي په خټین کور کې مرکه لرله، ماورته د لوړ شعر په اړه د پوښتنې یادښت ورکړ. غښتلي په مرکه کې هغه پوښتنه داسې راپورته کړې وه:

تاسې د پوچ کارتوس شعر چاته ویلی و، ځینې وایي مولوی حقاني ته مو ویلی، ځینې وایي حاجي عبدالحق ته، اوس خو هغه مهال تېر دی، هیله ده، چې په دې اړه هم څه ووايي؟

خالص: نه، مولوي صاحب حقاني خوزما سترگې دی، د سترگو تور مې دی، عبدالحق خوزما داسې دی لکه جزمې چې وي، عبدالحق خوله ماسره غټ شوی دی، حقاني صاحب هم له ما کشر دی، خو بس ملگری شوي یو، حقاني چې له ماسره ملگری شوی په مسلمانۍ راسره ملگری شوی، دا شعر هېڅکله د هغه په باره کې نه دی ویل شوی، له دوی دواړو سره هېڅ ارتباط نه لري.

غښتلی: نو دا شعر مو چاته ویلی؟

خالص: دا زموږ یو خپل و، له موږ سره یې وضع خرابه کړه، ما مو ترهم ورکړی و، هغه یې هم ورسره بوت، او ځان یې غیب کړ، زموږ په لیکو کې یې مشکلات پیدا کړل، دا شعر مې هغه ته ویلی.

غښتلی: نوم یې اخیستی شی؟

خالص: نه.

هو! عجیبه سړی و، ملا و، مولوي و، حافظ و، سخت دریځه و.

د جمعې ورځ وه، لمانځه ته د پېښور پوهنتون اسلامیه کالج جومات ته راغی، نه باډیگارډان، نه ساتونکي، یو دی، یو یې مو ترهوان.

له لمانځه وروسته چې ورسره مخامخ شوم، وې راځه چې څو، چېرې مې ونه ویل مو ترته وختو، سیده د رسول امین دفتر ته ننووت.

ما ويل مناجات او خرابات همدې ته وايي، مولوي صاحب! تاخوبه ويل
چې پرامين جهاد کېږي، وي: اوس هم واييم، زه دې ته سوچ وړې يم، چې له
مخ يې حلال کړو، که له خټ.

له استاد شپون سره يې اشنايي وه، له تورونو، تومتونو د شپون ملا کړوپه
وه، خو ملا، مولوي، حافظ او سخت دريځه خالص ورسره پالنه تر اخيره يې
پالنه، ښه په زغرده يې پالنه.

... وي «خدای وهلی شپون ډېر شوخ دی، ورانې ورانې خبرې کوي، خدای
دې ژوندی لري».

دغه سخت دريځه ملا، مولوي، حافظ، لیدر، رهبر، له خدای وهلي، شوخ،
وران شپون سره انډيوالي پالنه، د ژوند دعایې ورته کوله.

فضل من الله فضلي په ۱۳۶۸ لمريز کال پېښور ته راغی، دا هغه د
سکريستود کډوالی مهال و، مجاهدينو لنډ مهاله حکومت اعلان کړی و،
خالص د کورنيو چارو وزير و، فضلي يې سلاکار و ټاکه، چا ورته کړه، دا خو
د شتون اسلامي سرکاري ملا دی، سکريست دی، تر پروانه يې په کابل کې
دنده لرله، خالص ويل: زما اشنا دی.

خالص کله هم د تنظيم مشر، لیدر، رهبر نه برېښيده، پرده د شاعري ناست
پېريان د لیدرۍ او رهبرۍ دمونو، منترونو پانځولای شول، لاندېنی شعر
دده شاعرانه رفعت خومره ښه ځلولی.

پښتنه پېغله

هغه ده چې راغله گرېوان څيری کوي شور
خدای زده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور
هاغه ده پښې تورې سپينو واورو کې رادورمي
وه ملگرو گوری چې راخېژي په پېچومي
ترپايه

شاعر نبي خېل پر لیدو او رهبر خالص ډېر بر، ډېر اوچت و، له همدې ځایه وه،
چې نبي خېل کله هم هغسې لیدو او رهبر ونه خوت، چې د واک لپاره هېواد او
هېوادوال په سرو لمبو واړوي.

له شاعر د مینې او محبت تلوسه د دنیا هېڅ ځواک نه شي لوټلای، ځکه خو
دده په یوه نیمگړې غزل کې لولو:

وسکونده بانه چې مې تازه د زړه زخمونه شي
بیا چې پکې یاره جوړ د سرو وینو ډنډونه شي
راشه چې پر ځای د سپینو درته لوگي شمه
مات چې در قیېد بدو سترگو نظرونه شي

دغه ملا، مولوي، رهبر، حافظ او سخت دریځه د مجاهدينو د یوه پلاوي په
مشری متحده ایالاتو ته ولاړ، په سپینه ماڼۍ کې یې د امریکا له ولسمشر
رونالد ریګن سره ولیدل، هغه یې اسلام ته وباله، زه په دې نه غږېږم، چې د
خالص دغه غوښتنه او وړاندیز څومره عملي او پر ځای و؟ زه دده هغه ټکي
را اخلم چې ددغې بلنې لپاره یې کارولي: «امریکا له افغانانو سره د
شوروي پر ضد جهاد کې درنې مرستې کړي، افغانان د چاښه نه شي
هېرولی، د ښو بدل په ښو ورکوي، موږ اوس هم له شوروي سره په دغه
بوخت یوو، هېواد مو وړان ویجاړ دی، کونډې، یتیمان را تر غاړې دي، بې
وطنه یو، لاس مو تش دی. هغه څه چې موږ یې لرو او موږ ته ډېر گران او لوړ
دی هغه زموږ دین دی، موږ دغه گران دین تاسې ته ستاسې د هغو ښو په بدل
کې وړاندې کوو».

«وینه په قلم کې» مې د خالص صاحب ژوند لیک کې لاسي داسې ټکي ځای
کړل، چې که وکړای شم ویې پاروم، په حقیقت کې دده له غوسې او غبرگونو
ما خوند اخیست، ډېره موده نه ورسره مخامخېدم، یو ځل چې له حقاني
صاحب سره ناست و، زه داسې ناخبره وږبرابره شوم، زړه مې و بېرته وگرځم،
وېرېدم چې د حقاني صاحب په وړاندې به مې د یوې پیسې کړي، خو خالص

دامونه او داني / ۱۸
راغږ، به به بېسي...

ما وې خالص صاحب هغه د گلو گوزار وگڼه.

ويل: ستا په گېډيو کې له گلونو اغزي زيات راوځي.

بيا يې کره چپرې ورکړې، حقاني صاحب دې لکه چې له بدو سترگو پټ ساتي.

ما ويل ستا له وېرې د پېښوريانو په وينا مخروريم. ما چې د مرکې لپاره خپل ملگري درلېږلي وو، هغوی ته ستا يادونې نور هم ووېرولم، په خداي که مې د مخامخېدو زړه کولای شوای.

ما ويل خالص صاحب ستا ډېر رندانه عشقي شعرونه مې موندلي، داسې ليکنې مې ترلاسه کړې، چې که رابرسېره يې کړم د افغان ملتیانو ليدو دې ثابتولی شي.

نه يې يوه کره نه بله، وې زه خو وم افغان ملت، حقاني صاحب ورته کره: اوس هم يې، که وې؟ وې اوس هم يم، خودا چې ځانونه افغان ملتیان بولي، دوی افغان ملتیان نه دي.

وې ته داسې شعرويلی شي؟

ممه مانه دی ليدلی تته تا غوندې سړی

تته تانه خبر نه يم چې سړی يې که مړی

تته عجيب سړی ممه ما سره سيالي کړې

ممه ما سره سيالي خو تته ته نه شې کوی

شهادت ته مې په يوه طنز کې مولوي صاحب خالص، حقاني صاحب او حاجي عبدالحق درې واړه سکونډلي وو - اوونۍ وروسته بشارت صاحب په تليفون راته کره چې د ليکنې په غبرگون کې دې په مستعار نامه يوه ليکنه رارسېدلې، لکه مولوي صاحب خپله ليکلې وي - څه پرې وکړو - ما وې ته يې راولېږه...

که گورم ملا خېل صاحب کښلې. ورته کره مې چاپ يې کره، ښه يې ليکلي...

مجاهدين چې پر کابل ورشپوه او خپلمنځي جگړې ونښتې، ليدو او رهبر خالص بېرته نبي خيل شاعر شو، نه جگړه، نه د اقتدار کومه منډه او تلوسه. دغه وخت د نبي خيل شاعرانه احساس د لږم او مارتړ سرليک لاندې شعر کې ډير ښه موندلی شو.

د رانه صميم، چې د خالص په شعري ټولگه «دامونه او دانې» کومه سريزه کښلې په سر کې يې د شاعر دا شعر راخيستی.

په بزم رزم باندې چې راشي
د توتي ژبه، زړه د پلنگ لري

(دا رښتيا ده، چې ولسونه د شاعر په ضمير کې زېږي، خو د سياستوالو په لاس مري، خالص بابا له ځايه شاعرو، خو د خپلې ټولنې اړتيا او غوښتنې سياست غاړې ته ورواچاوه، گڼې دا خو هغه شاعر و چې د شعر په زور يې هم د خپلواکۍ هوسۍ د بلوسگر ښکاري له منگولو راخپلولای شوه هغه دا کار د خپل شعر په سحر هم کولای شو، ځکه د هغه په هنر کې چې کومه ښکلا، ځلا او پياوړتيا وه هغه له دغو تاوونو او ويرجنو حالاتو نه خولسيزې وړاندې دې هنرپوه ولس پېژندلې وه، ددې هنر مېنې ټولنې هر هنرمين وگړي دده له خولې دده (دا) رنډي او دده د شعر دا رنگيني اورېدلې وه:

ماته مې کاسه شوه په شرابو مسته ځمکه شوه

خوار شې اې کولاله له دې ماتو کنډولو سره

خالص بابا که د خپلې خاورې او عقيدې د ښمن ته د خپلې تورې ځلا وښوده او پر دښمن يې د خپلې تورې زور ومانه، نو د هغه شعر ښکلي ملکې لا وختي د هنرمنو زړونو پر هېواد واکمڼي چلولې ده...

ليدو او رهبر خالص به چې نبي خيل شاعر شو، نو د دانو شاوخوا يې گڼې لومې او دامونه هم ليدلای شوای، دا هغه دانې وې چې په تمه يې ليدران او رهبران په دامونو او لومو کې ښکېل پراته وو.

ونښلي مرغه هله په دام د صيادانو کې
کله چې دانې ته شي روان په تمه تمه کې

له خپلمنځي جگړو سره لیدر خالص، رهبر خالص هر څه ته شا کړه، یوازې د
مینې محبت پیغام یې په شونډو خپور، د مینې ثنا یې په خوله غوړېدلې وه،
د مینې او محبت پر قتل عام یې اوښکې تویولې:

مینې محبت چې کډې بار له دې دنیا نه کړې
هیلي ارزوګانې د بشري پرېشانۍ کړې
جوړله انسانانو شول ماران چې مینه لار له
نه، خیر، انسانان شول شیطانان چې مینه لار له
یو تر بله خوري لکه وحشیان چې مینه لار له

دغه ملا، مولوي حافظ او سخت دریځه د طالبانو په واکمنۍ کې له گوربت
سره په مرکه کې ویل: کوم دولت چې تلویزیون نه لري، هغه له سره دولت
نشو ګنلای، ما او مولینا رشاد ته په دې اړه د مقالو په لیکلو ملایانو کاپر
ویلي وو.

دغه لیدر، ملا، مولوي او سخت دریځه ویل: جهاد د همدغو رهبرانو له لاسه په
غمیزه واوښت، خدای دې هدایت ورته وکړي، که هدایت نه اخلي، خدایه ته یې
هلاک کړي.

دایوازینی لیدر، یوازینی ملا، یوازینی سخت دریځه دی، چې ځان پر
بولي: «...زه هم مسوول یم، زه هم ګناهګار یم، زه هم ملت ته ملامت یم، چې
هر وخت مې ملت محاکمه کوي حاضر یم، د همدې لپاره په دې کمپ کې
پروت یم...».

وواياست، تاسې او خدای له بل لیدر، بل ملا، بل سخت دریځه مو داسې
خبرې اورېدلې، د داسې مېړني اعتراف تصور مو کړی، بل کوم مولوي ځان
ګناهګار ګڼلی، بل لیدر د ملت پر وړاندې ځان پر بللی؟

دغه سخت دریځه، ملا، مولوي، حافظ او رهبر له پښواک سره اشنایي پاللہ، له هغه سره یې لیدل، د هغه د پوهې، تجربې او شخصیت معترف و، هغه وخت چې پاکستان پښواک رتلی او تنظیمونو تر تلی و، یو سخت دریځه لیدل یې په پوښتنه ځان اړ ګاڼه.

دا یوازینی یو یو سخت دریځه لیدل و، چې لویه جرګه یې په اسلامي ملي دواړو رنګو رنګینه ګڼله.

ما دمخه وویل چې له خپلمنځي جګړو سره دغه سخت دریځه لیدل یوازې شاعر پاتې شو، د مینې شاعر، د امن شاعر، د ولس شاعر د خلکو شاعر. د حقیقت، خیال او خوب تر منځ شعري بڼه بېلګه ده.

په بنډار او لیکنه کې د مولوي خالص د ظرافت ځانګړی انداز او خپله بڼه وه - طنز کې یې د خیال، فکر او منطق تومنه او خواږه دواړه اغېزلی شوای - د یادولو دا چې کله یې د دریځ صراحت او څرګندتیا نشوای ورسره زمولېدای.

د ستوغي نیوکې، زیره انتقاد او وچ غبرګون غشی نه، د مطایبو او لطایفو نشتر یې پامور ګاڼه.

حکمتیار صاحب چې له کابل د گلیم جم ملېشو د ایستو پر دریځ ټینګ و، مولوي خالص د ملېشو د ایستو پر ځای د ملېشو د بې وسلې کولو خبره راپورته کړه - دده په وینا ملېشو د شر او فساد مخه له کابل په وتونه، په بې وسلې کېدو نیول کېدای شوای - له کابل ایستل دا مانا چې بل ځای د خپلې نارامۍ مخه ومومي...

مولوي خالص د مجاهدینو یوازینی لیدل و، چې خپل هېواد ته راو لېږدېد، د ننګرهار د فارمونو په یوه خټین پنډه غالي کې یې واړول، نه پیرې، نه ساتونکي، نه باډیګاردان.

زه او ولسمل یې لیدو ته ورغلو، ولسمل صاحب ورسره مرکه هم وکړه، روغتیا یې ښه نه وه، خو ذهن یې پر ځای و، نژدې د ټولو یادو لیکوالو او شاعرانو پوښتنه یې وکړه، ولسمل یې د عزیز الرحمن الفت له کورنۍ او

بچيانو وپوښت، د ډاکټر عبدالرحمن الفت پوښتنه يې وکړه.
ختين کورو، دېوالونو يې درزونه کړي وو، خالص ويل په دې ونو بوټو
بوخت يم، مطالعه کوم، اخبارونه، مجلې، کتابونه لږه پر رارسېږي.
په زړه کې مې وگرځېدل دا هغه خالص دی، د يوه جهادي تنظيم مشر، يو
رهبر، يو جنگيالی...؟

ده له دې ټول تنظيم او شونتياوو دومره څه ونه شوای سپمولی، چې د خپل
ژوند وروستی شپې د هغې په تکیه سو کاله تېرې کړای شي؟
بيا مې د امريکايي ليکوال «جراون ډايک» يوه ليکنه سترگو ته ودرېده،
خالص هماغه و، د خالص ژوند، هغه مهال هم د ليدو او تنظيم د مشر په کچه
نه و، په ليدو خالص همېشه شاعر نبي خپل غالب او فاتح برېښيده:

جراون دايک ليکي: ... موږ د برتاکال پرواټ پلي روان وو، غوښتل مو
يونس خالص وگورو، د يوې ودانۍ پر وړاندې دوه ځوانان له
کلاشينکو فونو سره ولاړ وو، په خيرن انگر کې لس دولس تنه سيوري ته
ناست وو، وړاندې درې خونې وې، پر دوړنو زړو مېزونو کاغذونه، دوسيې
او د ليکلويو ماشين، د شنه چای له ډکو گيلاسونو سره ايښي وو. زه يې
يوې وړو کې خونې ته چې خوزرې چوکۍ پکې پرته وې بوتلم، يونس
خالص پر يوه زړه چوکۍ زړه مېرته ناست و، خړخونه بېرته يې وه، سپين
څادريې له ځانه تاو کړي و، اويا کلن برېښيده، بېرلاسونه يې پر مېز ايښي
وو، زړې او بې بنده پلاستيکي چپکې يې پښو وې، جرابې يې نه لرلې، په
غاړه د مرميو ډکه غاړه کې او څنگ ته تومانه خړېده، دده ليدل ماته په زړه
پورې وو، همدا خړه پړه څېره له همغو دريو کوټو، له شوروي زبرځواک سره
په غره وه.

جراون ډايک کاري: «له نړيوال زبرځواک سره د غسې خړپړ پوځي قيادت او
د غسې سياسي ساده گي د خپل پايښت او ازادۍ د غره پر مخ بيایي، که دغه
د غره بريالی شي دا به د شلمې پېړۍ معجزه وگڼل شي».

پر افغانستان د امريکا له بريد څه کم دوه کاله وروسته ولسمشر حامد

کرزي تنګرهار ته سفر درلود، په دغه سفر کې حامد کرزي د قوماندان عبدالحق پر قبر دعا وکړه او د مولوي خالص لیدو ته د فارمونو پند غالي ته ولاړ.

د خبرونو له مخې چې خالص خورا کمزوری او ناروغ و، ولسمشر کرزي ترې دعا وغوښته؛ خالص بابا په لنډو ورغوټه کړه: خدای دې له امریکایانو وژغوره.

د ۲۰۰۳ کال په دویمې کې د مولوي خالص د بې درکۍ خبر ورکړ شو، لږ وروسته د خالص له خوا د امریکایانو پر خلاف د جهاد فتوا اعلان شوه. تنګرهاریانو ته سلام، چې د دغه مظلوم مشرد جنازې غایبانه لمونځ یې وکړ.

په خپلو شاعرانو او لیکوالو غږ کوم، چې د خپل دغه مظلوم شاعر او لیکوال په نمانځنه کې د هېواد په کچه سراسري ادبي غونډې جوړې کړي.
په گوري يې نور شه

چنان بانیک و بد خو کن که بعد از مردنت عرفی
مسلماننت به زمزم شوید و هندو بسوزانت

تنګیال

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله
وبعد! ان من البيان لسحرا وان من الشعر لحكمة

د بابا شاعري

په دې کې شک نشته چې د افکارو او خوځښتونو په توجیه کې د شعر او نثر ځانګړې اثر وي، نو ځکه هر فکري او سیاسي خوځښت د شعر او نثر له لارې د خپلو افکارو د توضیح او ترویج لپاره ځان اړین بولي، له همدې وجهې د شعر او نثر لپاره ځانګړې ادارې او خپرونې لري.

زمونږ په ګران هېواد کې له دې درې لسیزو راهیسې انقلابي شرائطو او د حق او باطل جګړې زموږ د ټولنې په ادب ژور اثر کړی دی.

همدا لامل دی چې زموږ د لیکوالو لیکنې او شعرونه حماسي او حرکي رنگ لري. په دې کې شک نشته چې لیکوال او شاعر تل له خپل ضمیر او ما حول څخه تاثر اخلي، دا چې زموږ د ټولنې هر فرد په زړه زخمي او ما حول مو د انقلاب څپېرو وهلی او غمژن دی، نو ځکه زموږ د ادب ژبه غمژنه او ویرژنه ده.

د محترم بابا رحمه الله شاعري که له یوې خوا د دوی د خفه زړه او حماسي ما حول ترجماني کوي او په بېلا بېلو وختونو کې مو له ټولنیزو حالاتو خبروي، خو له دې سره سره بیا ټولنه د سمون او د نیمګړتیا وود پوره کولو په لور سوقوي او د دوی شعري وائحې افسوس، مایوسي او له حالاتو شکایت نه دي، بلکې د خپل درد ډډلي ولس حوصله لوړوي او لوېدلو ته مورال ورکوي.

د محترم بابا رحمه الله اکثره شعرونه د کمیونسټي رژیم پر خلاف د جهاد په دوره کې او له هغې دمخه لیکل شوي ځینې شعرونه دوی هغه مهال ویلي، چې غربي بنکېلاک لادېخوا ته د یرغل په تکل کې نه وو، خو دا چې زموږ په ټولنه کې تېر تکرارېږي، نو ځکه د هغوی همغه شعرونه له اوسنیو حالاتو سره هم سمون خوري او همدا لامل دی چې د مینه والو مخې ته د شعرونو دا ټولګه د دوهم ځل لپاره کېښودل کیږي.

محترم ورور عبدالهادي ملاخېل صاحب چې د «دامونه او دانې» په نامه کوم کتاب چاپ کړی وو، د مینه والو په منځ کې داسې توزیع شو چې اوس په مشکله لاس ته راځي او ډېرو وروڼو زموږ څخه تکراراً د دې کتاب غوښتنه کړې، خو دا چې محترم ملاخېل صاحب یو ځل بیا هوډ کړی، چې دغه ټولګه له زیاتونو سره د دوهم ځل لپاره چاپ او ترتیب کړي د ایو ستر خدمت او زموږ د ولس له غوښتنو سره مناسب اقدام دی او له محترم بابا رحمه الله سره د هغوی د مینې او اخلاص ښکارندويي کوي، نوموړي ته له خدایه اجر او توفیق غواړو او د دغه ټک اقدام قدرداني یې کوو.

مولوي انوار الحق مجاهد

د هجرت کور، شمشټو،

د خالص بابا فاميلي - پېښور

۲۰۱۴/۶/۲۶

د دې کتاب په اړه

د هېواد د پياوړي ديني، سياسي، جهادي او سترادبي شخصيت محترم مولوي محمد يونس خالص، د ژوند او مبارزې په بېلا بېلو برخو په هر اړخيزه توگه څه ويل، ليكل او رڼا اچول په يوه كتاب يا سريزه كې نه شي خلاصه كېداى. دوى چې يوازې په سياسي او فرهنگي ډگر كې نږدې تيمه پېرې وړاندې د هېواد په مجلو، ورځپاڼو او جريدو كې څه ليكلي، يا يې ځانگړي آثار كښلي، هغه كه نن هم په دقت سره مطالعه او د هغه مهال له حالاتو او شرايطو سره پرتله شي، نو په رښتيا سره چې خالص صاحب په خپل وخت كې ستر قلمي جهاد او ځلانده سياسي مبارزه كړې ده. د قلم سپېڅلتيا يې ساتلې او نمانځلې، د حق په وړاندې يې طاقت ته سر نه دى تپت كړى، اسلامي او ملي گټې يې تر هر څه لوړې بللې او د ظلم، بې دينۍ، خيانت، درغليو او ناوړه كړو وړو په وړاندې چپ نه دى پاتې شوى، حق يې ويلى، حق يې ليكلى، حق يې ستايلى، حق يې غوښتلى او د حق دفاع يې كړې ده.

د خالص صاحب د شعر او نثر خوږه، ساده، په زړه پورې او عام فهمه ژبه د دوى ادبي ځانگړنې دي. لومړنى اثر يې په كال ۱۳۳۳ لمريز كې د الحاد او دهریت پر ضد د «دیني ملغلرې» په نامه كښلى، گڼ نور تاليفونه او ژباړې هم لري، چې دوه كوچني منظوم اثارونه يې «خوږو ته خوږه او ترخو ته ترخه» او بله يې «تور زړو ته يم توره او سپين زړو ته يم سپينه» په نامه د اسلامي گوند لخوا غالباً په ۱۳۵۷ او ۱۳۵۸ لمريز كال كې په نسبتاً عادي او ساده بڼه چاپ او خپاره شوي دي. كه څه هم د چاپ دقيقه نېټه يې په دغو چاپ شويو اثارو كې نه ده ليكل شوې.

دغه راز د مولوي صاحب د وروستيو اشعارو درېيمه ټولگه په كال ۱۳۷۳ لمريز كې د گران ورور عبدالصبور منصف لخوا د «ژونديو اشعارو» په نامه د ده په شخصي لگښت چاپ او راوتلې ده، چې زياتره

انتقادي او اصلاحي شعرونه پکې راټول شوي دي، چې پوچ کارتوس، لرم او مار، کوڅه ډب، د دله گانو وخت دی، او بنان وهي په بډه او داسې نورو ځینو شعرونو یې ډېر شهرت موندلی دی. د جهاد او هجرت په وختونو او ان تر اوسه مې پوره کوښښ کړی، چې د خالص صاحب هره لیکنه شعروي او که نثر، پیدا او له ځانه سره وساتم، چې له نېکه مرغه ځینې ناچاپه او چاپي لیکنې مې ساتلې هم دي. د اسلامي انقلاب تر بریالیتوب وروسته مې یوه هیله دا وه، چې د دوی هغه لیکنې چې د ۱۳۳۰ لمریز کال نه تر ۱۳۵۲ لمریز کال پورې یې په پیام حق مجله، گهیځ جریده، وړانگې، مېرمنو، کابل مجله او داسې نورو کې چاپ شوي، نقل او ترلاسه کړم. په کابل کې د خپل څو کلن شتون په وخت کې مې د کابل د عامه کتابتون له کلیکسونو او ځینو نورو مراجعو نه هغه ډېر څه لاس ته راوړل، چې مایې تکل کړی و، خو متاسفانه زما ټولې هیلې هغه وخت په ناهیلۍ بدلې شوې، چې دا او دې ته ورته نور ډېر مهم اسناد او کاغذونه مې د وروستیو تحولاتو په نتیجه کې له لاسه ورکړل، ما غوښتل چې د خالص صاحب نوي او زاړه ټول شعرونه او نثرونه به راټول او په جلا جلا توگه چاپ کړم، خو چې ونه شول، نو مې وپتېيله چې که د لومړي گام په توگه لږ تر لږه دغه چاپ شوي منظوم شعرونه په ترتیب سره راټول او دیوه کتاب په شکل په ښه کچه او ښه چاپ شي. نو هم به غنیمت وي، ځکه دغه لومړنۍ دوه شعري کتابچې خويې دا اوس هم په نشت ځکه حساب دي، چې نه موندل کېږي، د دې لپاره چې د خالص صاحب د دغو شعرونو د ورکېدو او له منځه تللو مخه نیول شوې وي او د هېواد د نږدې درې لسيزو د پېښو او واقعاتو په اړه د دوی منظومې ویناوې، چې د دوی د ذهن او فکر ترجماني کوي، د تاریخي واقعاتو په توگه د آینده لپاره خوندي وساتل شي، نو دادی د «دامونه او دانې» په نوم یې د کتاب په ښه چاپ ته سپارو.

امید دی چې د گرانو هېوادوالو او د شعراو ادب د مینه والو لپاره به گټور واقع شي. هیله من یم چې د دوی پاتې شعرونه به هم که خدای جل جلاله کول

راټول او چاپ ته وسپارل شي.

احسان خپرندويه ټولنه په دې وياړ او خوښي څرگندوي، چې د اسلامي انقلاب د ستر لارښود او د هېواد د مشهور علمي او ادبي شخصيت ښاغلي (خالص بابا) دغه مجموعه په داسې حال کې چاپوي، چې له تېرو دوه نيمو لسيزو گڼو او گړنديو تحولاتو نه وروسته هم د دوی ډېر شعرونه هماغسې تازه، ژوندي، تلپاتې او با ارزښته دي. ما چې خو ورځې د مخه د دغه اقدام په اړه خالص صاحب ته احوال ولېږه او ترې ومې غوښتل، چې که ممکن وي په دې هکله يو څو کرښې وليکي. خبر شوم چې خالص صاحب د درملنې لپاره پخپله پېښور ته تشریف راوړی. بله ورځ د دوی ليدو ته ورغلم، د احسان خپرندويي ټولنې په جوړېدو يې خوښي ښکاره کړه او له اوږدې او سختې ناروغۍ سره سره يې په ډېر زهير ځان او کمزوريو گوتو د خپل همېشني لطف او مهرباني له مخې څو ټکي وليکل او د سريزې په دود يې راکړل.

خدای جل جلاله دې دوی ته روغتيا او ژوند ورکړي، د دوی ديني، جهادي او ستر علمي، ادبي خدمتونه د هېواد د تاريخ د يوې برخې په توگه د مننې او ستاينې وړ دي. که ژوند وفا وکړه، نو ان شاء الله په دې اړه به نور څه هم وايو او ليکو، خو اوس دادی داتاسې او دا دخالص صاحب شعرونه.

په احترام

عبدالهادي ملاخېل

د احسان خپرندويي ټولنې مشر

۲۰/ وري / ۱۳۸۱

پېښور - پاکستان

د دویم چاپ خبرې

د «دامونه او دانې» په نامه د خالص بابا شعري ټولگه، له ژمنې سره سم د دویم چاپ له نویو زیاتونو سره په داسې مهال چاپېږي، چې له یوې خوا د هېواد کړکېچ په یوه نازک او حساس پړاو کې دی او له بله پلوه د شعرونو ویناوال «مرحوم خالص بابا» هم د هجرت په دیار کې د هېواد د خپلواکۍ او سوکالۍ په ارمان له دې فاني نړۍ نه کډه بار او د ابدې ژوند په لور رهي شوی دی؛ خو هغه چې وایي، ځینې خلک مري؛ خو فکرونه، دریځونه، تخیلات او نقش یې ژوندی وي؛ ځکه نو د ارواښاد خالص فکر، ادبي ذوق، شعري پنځونې او انتقادي، اصلاحي، ټولنیزې، عشقي او حماسي ویناوې د وزن او الهام له مخې د پرون په څېر نن هم ژوندی او د کاینې د کرښو په شان تلپاتې دي.

ارواښاد خالص که څه هم په هره برخه کې شعرویلې، خو ځانگړو محیطي حالاتو ته په پام د شاعرۍ ډېره برخه یې انتقادي او اصلاحي بڼه لري او هغه د خادم صاحب خبره:

«رښتیا رښتیا به وایم، که وم وم که نه وم نه وم»

هرڅه يې چې د احساس له تله په خوله راغلي، هغه يې له تگي، برگي،
تصنع، تکلف او تظاهر پرته د خوشال بابا په وينا:

زه خوشال کمزوری نه يم چې به ډار کړم
په ښکاره نارې وهم چې خوله يې راکړه

په ډانگ پيلي ويلي.

د يادولو وړ ده چې «دامونه او دانې» عنوان مود همدوی بېلا بېلو شعري
بيتونو ته په کتنه، چې د روانو حالاتو ښه انځورگري پکې شوې، غوره کړي
دی؛ لکه چې وايي:

وښلي مرغه هله په دام د صيادانو کې
کله چې دانې ته شي روان په تمه تمه کې

اویا:

دامونه او دانې به راخپري کړي کافران
چې وتري له پښونه پکې دامظلوم افغان

په دويم چاپ کې زيات شوي شعرونه په کابل مجله، گهيځ جريده، تنگرهار
ورځپاڼه او داسې نورو چاپي رسنيو کې خپاره شوي. د مينې او عشق
شعرونه يې هم شته، چې ان شاء الله په خپل وخت به دغه ټول رزمي او بزمي
شعرونه راټول او «د خالص بابا شعري کليات» په نامه به چاپ شي.

د مرحوم خالص د شعر په منځپانگه «محتوا» او جولي «شکل» باندې که د
ځوانو شاعرانو، اديبانو او ليکوالو له خوا رڼا واچول شي، نو نه يوازې
زموږ د قلموالو ادبي تنده به پرې ماته شي؛ بلکې نوی نسل به مو هم له
«خالص پېژندنې» سره لا ډېر اشنا شي.

په پای کې د محترم ورور محمد آصف صميم مننه، چې نه يوازې په دويم
چاپ يې څه وليکل، بلکې د پروف لوستنې په زاره چاودي کار کې يې هم
راسره مرسته وکړه، دغه راز دې د درانه تنگيال صاحب هم کورودان وي،

دامونه او دانې / ۳۱

چې له ناروغۍ سره سره یې زموږ په غوښتنه د خالص بابا په شاعري ژوره،
کره او په ټول پوره هراړخیزه، بلکې څېړنیزه لیکنه ولوروله.
او گران ورور انوار الحق «مجاهد» خوپه دې هم دستایلو وړدی، چې د
خپل گران پلار «خالص بابا» پر شاعري یې د لیکنې تر څنگ د دې کتاب د
بیا چاپولو په اړه زما په هڅونه کې هم لوی لاس درلود.

په ډېره مینه

عبد الهادي «ملا خېل»

د احسان خېرندويي ټولنې مشر

اسلام آباد - پاکستان

۲۴ غبرگولي - ۱۳۹۳

خوړو ته خوړه

او

ترخو ته ترخه

ما ولوله اشنا

ما ولوله اشنا چې څومره ښکلې رساله يم
خوږو لره خوږه يم او ترخو لره ترخه يم

ما ولوله اشنا زه يوه کرښه د وحدت يم
سپېڅلي مسلمان ته ترانه د شجاعت يم
د عوت يم نصيحت يم هرڼا د حقيقت يم
رښتيا که درته وایم د زخمي زړو نو شربت يم

ظالم ته بس د زهرو نه يوه ډکه پياله يم
ما ولوله اشنا څومره عجيبه رساله يم

ما ولوله اشنا که حقيقت په سترگو وينې
زما په تورو کرښو کې پرته دي د زړه وينې
په تورو تورو توريو کې کوم خبرې سپينې
په سپينو پرېکومه د ظالمو د پښو سپينې

نو تورو ته یم توره اود سپینو فیصله یم
خوږو لره خوږه یم او ترخو لره ترخه یم

ما ولوله اشنا چې درته پته شي معلومه
نن ایښې ده کافرو مسلمان ته د چل لومه
معلوم شي د ظالمو حکومت به وي تر کومه؟
تر خو به د عقاب تمه کوي خلک له بومه؟

په داسې ناخبره مسلمانو حواله یم
ما ولوله اشنا چې خومره ښکلې رساله یم

ما ولوله اشناد ښي خپل سره شه مل
یو لاس شئ په سره توره کړئ بهر له کوره غل
دوی غواړي چې اسلام کړي په مادي شکل بدل
قرآن کړي د ملي سرود د سیوري لاندې دل

د داسې منافقو رسوا کنه ښه وسله یم
یو بل ته مې خپره کړئ خومره ښکلې رساله یم

حمد

پیل کومه په نامه دهغه ذات
چې بې مثله یې هم ذات دی هم صفات

نه یې تره له چاشي نه چاته هيله
هيله تره ترې نه کاندې کاینات

نه یې ضد شته، نه شریک، نه یې مثال شته
نه یې سیال شته، نه یې جنس، نه یې جهات

چې لویي یې د چازړه کې شي دننه
هغه زړه کې اثر نه کالات منات

که فرعون، که هامان دی که نمرود دی
کبرجن یې دي تر مخه واره مات

پخپل فضل یې بشر ته رالېږلی
پاک قرآن د پاک نبي سره سوغات

«نبي خپله» د اسلام رسی کړه کلکه
بې له دې نه چاره نشته د نجات

نعت

خدا یېزو هغه سرخو په سرونو کې څه سر نه وي
کوم سر کې چې مینه د حضرت نبي سرور نه وي

وچوه هغه زړه چې پکې مینه د اسلام نه وي
خاورې هغه سر شه چې د پاک نبي غلام نه وي
ورک شه هغه قام چې ظالمان پکې بدنام نه وي
ورک شه هغه کلی چې جومات کې یې امام نه وي

ړنگ هغه ولس شه محمد (ص) یې چې رهبر نه وي
وران هغه وطن شه چې خبر په خیر و شرنه وي

مینه د الله د پاک نبي په اطاعت کې ده
خدا یېزو چې بنېگنه د الله په عبادت کې ده
اصل کې خبره، خود زړه په محبت کې ده
نه په منلو و ترړو، د سرو سپینو په دولت کې ده

لوړ دننه زړه کې د هر چا چې پیغمبر نه وي
خدای چې داسې زړه کې د ایمان ټکی اثر نه وي

مینه محبت د محمد رسول الله سره
مینه ده پخپله د رحمن، رحیم، الله سره
زړه ته شي دننه بس په فضل د مولی سره
بې له دې به هېڅکله پیدا نه شي د چا سره

نه شي نا امیده، که دې زر که دې لښکر نه وي
هو مره پام کوه چې د شیطان مل دې رهبر نه وي

ژاره نبي خپله د احمد نبي روضې پسې
ژاره په ژړا دې دواړه سترگې کره ړندې پسې
غربه شي محشر کې راشه ډېر چې ژړېدې پسې
مورې په دیدن شه، چې دې اوښکې تویېدې پسې

هله به نصیب دهغه چا آب کوثر نه وي
زړه کې یې چې مینه د نبي خیر البشر نه وي

محمدي رڼا

همدا سې په غفلت کې، سرگمه و بشر
شیطان و رانېولی د مادي ژوندون په جال کې
اخته و قیل و قال کې

په شپږو و سر شوی

بې سره و سر شوی

رښتیا در بدر شوی

پېوزلی خوار خپلی به چانه پرېښو و په پت کې
په خپل کلي مالت کې

د زرو حکومت و
د زور څښتن او چمتو
دولت به شرافت و
د ټولو وټپ سوري چې چانه درلوده زر
د هر چا ونوگر
مادي ځنې قربان وو
خواران وو، که خانان وو
بوتان، ځکه خدايان وو
پوهان ورته حيران وو زنگېده د فکر تال کې
اخته وو قیل و قال کې
بې حده وو ظلمونه
سودونه او رشوتونه
هم غلاوي هم قتلونه
يو ټکي اثر نه و د پوهانو نصيحت کې
همداسې په غفلت کې
نه علم نه هنرو
نه کوم ديني رهبرو
هر ځای کې شور و شرو
نړۍ کې معلوم نه و تر ازو د خيرو شر
سرگمه و بشر

دنيـا کي غلبـه وه
 همداسي مرحلـه وه
 بېړۍ د ژوند چپـه وه
 مبعوث مولي کریم کړو، محمد په داسي حال کي
 بشرو په جنجال کي
 مبعوث چي مصطفى شو
 په الا الله گويـا شو
 شپه لاره سپين سبا شو
 گالليي زحمتونه درانده بشر خدمت کي
 چي و په ضلالت کي
 مکي کي شولوتنگ
 چاکر لوتري نه څنگ
 چاکر ورسره جنگ
 طايف ته شور واند د دواړو کونو معتبر
 سرگمه و بشر
 طايف کي ظالمانو
 غټانو او هلکانو
 ويشتلو په په کاهو
 گېر شوي پېغمبرو، د ناپوهو خلکو جال کي
 اخته و قيل و قال کي

پېړۍ نه وه لا تېره
چې ورکه شوله هېره
پاک دین شولو برسېره
واړه وو که زاره، مسلمانان شول امنیت کې
په ښه ناز او نعمت کې
دنيا کې لرو بر
چې څوک و بختور
احمد یې شور هېر
ړوند پاتې شو هغه چې چا به نه لیدلو لمر
سرگمه در بدر
سلام سلام سلام دی
درود او احترام دی
زمونږ دغه پیغام دی
خاونده ته قادریې رسو هیې همه حال کې
اخته و قیل و قال کې
د مینې اور شو بل
پلټون ورسره مل
زړگي مې وکړو جل
شپې ورځې مې تېرېږي سیدا ستا په فرقت کې
تکلیف او په زحمت کې

بې غمه به شم هله
خوشحاله یو په سله
چې را کاندې پخپله
يو خاڅکی د کوثر اوبه، نبي خير البشر!
په ورځ کې د محشر
له بدو به را پیل شي
د حورو به امپل شي
رښتيا به نبي خپل شي
که برخه دې معلومه شي، حضور د ذوالجلال کې
د پاک نبي وصال کې

مختلف هدفونه

مونږ څه غواړو، دوی څه غواړي، پکار دي هر انسان ته
يو څه نه ځان خبر کړي، بيا راودانگي ميدان ته

دوی غواړي، چې بشر کاندې غلام دخپلې خپټې
مؤمن کاندې انسان، په لوړ مقام دخپلې خپټې
يوبل پسې دې ځي، خو په پيغام دخپلې خپټې
د هر چا نه لومړی به کړي، اکرام دخپلې خپټې

د ژوند اساس نو ځکه، اقتصاد گڼي جهان ته
مادي نه ماورا، واره تاوان گڼي جهان ته

دوی غواړي په مادي لاره بشر کړي برابر
د خپټې مسئله بولي معيار د خير و شر
لستونې يې چې غوروي، بس هغه دی معتبر
ملک دی هم رييس دی هم هغه ملي رهبر

دوی وایي اقتصاد دی، چې بشريایي اسمان ته
سند کې گوتې نیسي امریکا، روس و جاپان ته

د دوی په خیال جنت گوندې شي دلته کې موجود
دا خیال دی ورته پاتې، میراثه ده د نمرود
افغان اولسه! پوه شه دغه لار ده د داود
ملګري یې نو ځکه په لینن وایي درود

ده سره که درومي، نو شا ورته کړي قرآن ته
لا سونه دیعت به ورکوي، غلیم شیطان ته

د خپټې مسئله کې مونږه نه کوو نظر
توهین د بشر بولو چې د خپټې شي نو کر
دا حرص د نس او تن دی چې جنگېږي لروبر
مادي ژوند خو جهان کړ، سره واره درپه در

مادي خلک که و منو، چې وخاته اسمان ته
د خدای د لارې خلک خو ختلي لا مکان ته

منو مونږه د نس او هم د تن ضرورتونه
انسان لره پکار دي هم مادي شه قدرتونه

خو نه داسې چې هېر کړي، انساني واړه خويونه
مادي لاره کې خرڅ کړي، انساني عالي فکرونه

سر کېږدي په سجده غريب انسان، ملک او خان ته
ملت شي قرباني، د سياسي خلکو ارمان ته

مونږ غواړو که خمتا وي، که اطلس، خو چې مستور شي
ډوډۍ وي، که ور بشي، خو پوره يې چې ضرور شي
يو شاني عزتمن شي که يو خان بل يې مزدور شي
دانه چې په دولت لکه قارون، هسې مغرور شي

خو دا هله کېدی شي، چې سربنکته کړو گړپوان ته
نور ختمه بندگي ديو انسان کړو بل انسان ته

دا هله شي کېدی چې تر ازود خيرو شر
فرمان دهغه چا کړو، چې پېدا يې کړو بشر
چې څوک په دغه لار ځي، هغه ومنور هېر
غريب وي که سردار وي، که عسکرو وي که افسر

خو لاس چېرې ورنه کړو، د نفاق په لار روان ته
چې سپک دي چا کتلي، نن پروند د خدای قرآن ته

دوی هغه او مونږ دغه لار نیولې ده پرې خو
یو بل ته سره ناستیو، چې به کوم یو پرځوو
اشنایه! نېک او بد سړی به نن مونږ بېلوو
موقف دی کره معلوم، چې خامخا دي خو ځوو

په غور کره معلومي دغه دواړه لارې ځان ته
په هغه لاره درومه، چې یې ښه گڼي جهان ته

که مونږ نه شو کاره، زمونږه مل غني سبحان دی
زمونږ په مقابل کې انسان څه، چې مات جهان دی
مرگي زمونږه فخر او نصرت مو ارمغان دی
دازېری په مونږ کړی، پاک نبي اخر زمان دی

نو ځکه «نبي خپل» کوي اعلان هر مسلمان ته
د خدای په لار کې جنگ کوو، راودانگه میدان ته

قربان شه له اسلامه

راودانگي ځوانانو چې راغلي امتحان دي
هېواد کې مو غزا ده، جنگ د کفر و د ايمان دي

د خداي او د شيطان بنديگان نن سره بېلېږي
چې څوک دي مسلمان، څوک د نفاق په لار روان دي

د خولې په تش ايمان کې نجات نشته له عذابه
بچ شوي دي هغه، چا چې ورکړي امتحان دي

بیرغ د پاک اسلام به شي او چت ټوله نړۍ کې
نن بیا لکه پخوا متفق شوي مسلمان دي

قربان شه له اسلامه، چې قربان درنه جهان شي
دا حکم معلوم شوی له حدیث او له قرآن دي

يو څو ورځې د عيش يې كه نصيب شي څه پروا كه
انجام د كافرانو خو معلوم دى، چې پېراندې

روادنگي پېه نره او ځوانانو! نن مو واردة
يېرغ زمونږه لاس كې د نبي اخر زمان دى

الحاد دى، كه نفاق دى، د دې ټولو بوتان مات كړئ
باطل ته ځواب ور كړئ، كه فرعون كه هامان دى

چې سراو مال د خداى لاره كې نږدې څه مسلم دى
چې هر څه «نبي خپله» خداى ور كړي مسلمان دى

اسلام اساسي قانون

د نبي خير الوري په لاره خم به
په دې لاره مال او سر قربانوم به

په اميد د شفاعت يې زنده پايښت
دې د پاره د اسلام خدمت کوم به

ملا تر لې به په دين له سره تېر شوم
يا له تنه د دېنمن سر بېلوم به

دين عزت، دين مې ناموس، دين مو وقار دی
خپل وقار عزت، په دين کې زياتوم به

چې په دين د محمد (ص) يې لوبې کړي
د هغو خلکو په سر لوبې کوم به

خدای مې مل دی، پروانه لرم له مرگه
شهید ښه یم، نه په مړه تبه چې مرم به

د الله په نوم، بیرغ مې اوچت کړی
د الله لپاره خلک پاروم به

یا به سم په سمه لاره دا چپیان شي
یا مصری توره، په دوی کې چلوم به

نن د لږو نا اهلانو حکومت دی
حکومت د مسلمانو راولم به

اساسي قانون اسلام دی «نبي خپله!»
بل رښتیم او بل آیین نه قبلوم به

تمه

پاتې شي نهار، هغه انسان په تمه تمه کې
تل چې وي د بل د دسترخوان، په تمه تمه کې

مرسته خو منم، چې یو له بل سره کېدلی شي
نه داسې چې یو وي، د بل ځوان په تمه تمه کې

هېڅکله به خدا یزويو قدم په وړاندې وانخلي
اوسي چې کافرت، مسلمان په تمه تمه کې

هغه مسلمان چې سرد خدای په لار کې نه ښکاري
وي دی د مهدي اخر زمان، په تمه تمه کې

ونښلي مارغه هاله، په دام د صیادانو کې
کله چې دانې ته شي روان، په تمه تمه کې

تمه دې شي ورکه، چې سړی له کاره وباسي
پاتې شي اخر ترې، دا جهان په تمه تمه کې

پام کوه د تمې په کندو کې، چې کېنوخې
لار به شي اخر، درنه ایمان په تمه تمه کې

مونږ چې د عمل په خای یو بل ته انتظار کوو
گرځو به نو ځکه سرگردان په تمه تمه کې

او افغان اولسه! نور د دین خواته راودانگه
نه شي نور د دغه خاندان، په تمه تمه کې

مینه به دې ورک لکه مجنون له کور وکلي کړي
وې که د لیلی عهد و پیمان په تمه تمه کې

بس کره «نبي خېله» چې بل چاته هیله ونه کړې
اوسه خاص کرم ته، د سبحان په تمه تمه کې

مسلمان امته

ټول شئ نبي خپل، ای د نبي مسلم امته
را پاڅی نا اهلان کړی له چو کیو نه رابښکته

وتری ملا کلکه په رسی د توکل سره
مه پرېږدی ظالم، چې مظلومان یې کرل بې پته

پورته کړی نارې د تکبیرونو، پرې ورو دانگی
بښکته راگوزار کړی، چې څوک وینی بې عفته

مه پرېږدی هغه چې چا کې ښه د کافروینی
غواړي په دې چارو، چې اسلام کړي بې عزته

څوک چې پاڅېدلي د هورا په اوازونو دي
داسې يې نابود کړي چې معلومه يې نه شي پته

داد اسلام خاوره د اسلام په توره وساتي
توره د اسلام په نورو تورو کړي او چته

نه شي پرې دوکه، چې له هغه څخه به د اېښه وي
خر هغه خردی خو بدلې يې شوه کته

دې جهاد ته خاص، که د الله لپاره پورته شي
زربه بريالي شي، د اسلام له برکته

پاڅه «نبي خپله»، مسلمان در سره پاڅوه
ورکړي خاېنا نو ته په سر حيدري لته

داود وپېژنئ

څوک چې تمه له داوده کړي د گټې
د حلواپه هيله، خوله کې منډي خټې

دا بې سترگو سترگور به هله پوه شي
چې په مرگ يې شي يوځلې، سترگې پټې

يا خو ونه د زقوم ده، دوزخي ته
يا مسلم ته د داود سترگې دي بټې

خو افغان ولس به هله په دې پوه شي
چې جارو کړي کورنۍ ترې غټې غټې

چې له پټ او له عفته ورته تېر دي
بس هغوی چوکی نیولې دي په مټې

افغانان به غلامان کړي د کافرو
که یو کال نیم یې تگۍ شي نورې پټې

دړندو په خپرگوزار د دین په سر کړي
لاس کې نه گوري چې لوټې دي که گټې

«نبي خپله!» د نبي له دینه څار شه
که هیلمن یې د عقبا د گټې وټې

داود څوك دی؟

داسې بې همته یو انسان لکه داود چې دی
څوک به راته وښيي یو ځوان، لکه داود چې دی

وايي کلمه، پکې ملاتړ د کافرانو کړي
نشته بل دوه مخی یو انسان، لکه داود چې دی

لوبې چې په دین او په ناموس د افغانانو کړي
بل به پیدا نه شي یو افغان، لکه داود چې دی

جبر و تشدد کې له چنگېزه څخه وړاندې دی
کبر کې لانه و هم هاما، لکه داود چې دی

چل دی که فرېب دی له داوده یې نشأت کړی
دې فن کې ماهر نه دی شیطان، لکه داود چې دی

څه شوې مسلمان، څه غیرت همت لري که نه؟
هو مره خو غلط نه و «امان»^(۱) لکه داود چې دی

اصل کې دا کور اروپایي دی اروپا ته ځي
غل پکې بل نشته هسې شان لکه داود چې دی

بس کړه «نبي خېله» د عمل میدان ته ودانگه
ورک د استعمار کړه غلامان لکه داود چې دی

ويښ شئ

لرو بر مسلمانان کړي انتظار
چې افغان به د ښمنان کړي تار په تار

په عربو او عجم کې دي مسپلي^(۱)
چې يو ځلې شي ميدان ته راگوزار

بس د الله اکبر په چغه پاڅي
د جهاد د گرت ه ځغلي په تلوار

د الله په لار کې تېر له مال و سردي
نه پروا کړي د غريب نه د سردار

نه پوهېږم چې نن ولې دي مرځواندي
ولې نه ماتوي لاس د ستمگار؟

۱- غښتلی، پیاوړی، مزى (مزبوت)

ولې نه کوي غیرت په خویندو میندو؟
ولې نه ساتي عزت او خپل وقار؟

ولې نه کوي ملاتړ د دین د خلکو؟
د همزنگ کې چې بنديان دي ناقلاړ

«نبي خپله» دا ویده خلک راوینن کړه
چېرې نه شې د دهریانو همقطار

انقلاب

په افغان اولس کې شور دی، راروان دی انقلاب
استعمار منلی نه شي، چې مني د خدای کتاب

بس دیو الله منوبه، سم په لار د شریعت خو
نن یو دلته، سبا هلته، هېر وی نه شو حساب

که مو دارنگه خود سره، سردارانو^(۱) ته واک ورکړ
په پردیو به وپلوري، هم د دې هېواد تراب

چې خه وړی شي هغه یې وړي، داپه سپینه بیرغ غل دی
د شپانه جامه کې راغی، دی په اصل کې قصاب

^۱ سردار محمد داود خان او کورنی ته یې اشاره ده.

ده بي پته کړې مېرمنې، له اسلامه کوي کرکه
چې اسلام خرابوي څوک، هغه خپله شي خراب

ځان يې تېښتې ته جوړ کړې، پام کوي درنه خلاص نه شي
چا چې پنه کړه پرې يخه، هغه دی عالي جناب

د اسلام لپاره پاڅئ، د تکبير بنکلو نارو کي
خوردو خواب ته خواب ورکړئ نو د بښمن به کړئ خواب

پاڅئ پورته شئ ځوانانو، «نبي خپل» سره يولاس شئ
انقلاب يې دی راوړي، انقلاب دی، انقلاب

امتحانې مرحله

نن به جلا کېږي، منافق له مسلمان څخه
راغی امتحان پر مونږ له پاک الله سبحانه څخه

څوک به تېر له پته، له عزته له اسلامه شي
څوک به د اسلام لپاره تېر شي هم له ځان څخه

څوک به مسئلې لټوي، د غود هريانو ته
څوک به په سره توره کړي، دفاع له پاک قرآن څخه

څوک به نن د خپټې، د شهوت عبادتونه کړي
څوک به فتح غواړي، له الله رحيم رحمن څخه

څوک به وايي نه لرو، طاقت هومره چې پورته شو
يا به د گيدرو په څېر، تېستي له ميدان څخه

يا به د ابليس غوندې، جاسوس د کافرانو وي
يا به د چوکۍ لپاره، تېروي له ايمان څخه

څوک به د زمرو په شانې، دې میدان ته و دانگي
اوري به رحمت پرې، له کړسي، عرش و اسمان څخه

غږ به شي او چت، فضا به ډکه له تکبیره شي
تل دي داسې شوي، د افغان له مسلمان څخه

ورشه نبي خپله د داود په غوږ کې ناري کړه
ولې دې ممبر، محراب کې محوه، له نشان څخه

پاڅه توبه گار شه، نن دلې، سبا به گور کې یې
واخله څه عبرت خو، د «امان» له گورستان څخه

بیا به کړې ارمان، د «نبي خپل» هسې وینا پسې
ډېر د گټې وخت، نه بنایي تېر شي له انسان څخه

څنگه افغان او څنگه مسلمان؟

تاوې چې افغان یمه، نو دا څنگه افغان یې ته؟!
تاوې مسلمان یمه، دا څنگه مسلمان یې ته؟!

ښځه دې بریده شوه، په دې څه غیرت نه کوي!
لور دې رقاصه، زوی دې دهرې خدمت یې ته کوي!
پوه نه شوم افغانه، مسلماننه چې دا څه کوي؟
سرگړېوان کې ښکته کړه، چې بد کوي، که ښه کوي

خپله لار دې پرېښوده د بل په لار روان یې ته
تاوې چې افغان یمه، نو دا څنگه افغان یې ته؟!
وینښ شه که پیرو د پاک نبي اخر زمان یې ته!
تاوې مسلمان یمه، دا څنگه مسلمان یې ته؟!

ستا په طبیعت کې خودي نشته، خودیښي شته دی
یو تر بله ځکه دوستي نشته، د ښمني شته دی
تره او وراره نشته، بس یواځې تربگني شته دی
خوار لکه یهوديې که هر خودي شتمني شته دی

ځکه نو د دین په ځای، دنیا پسې چالان یې ته
تا وې چې افغان یمه، نو دا څنگه افغان یې ته؟!
څه نمری وهې، چې ناست د بل پر دسترخوان یې ته
تا وې مسلمان یمه، دا څنگه مسلمان یې ته؟!

کان دی، که پومبه ده، که مېوه ده، ټول د بل وینم
ډک موله پر دیو، دفترونه د کابل وینم
دې شین پسرلي کې نشته گل او نه بلبل وینم
پروت د غم پړونی، ستاد سیمې په ور بل وینم

اوس اصیل بچی، حلالی زوی، د ایمل خان یې ته
تا وې چې افغان یمه، نو دا څنگه افغان یې ته؟!
ووايه که نریې، دا په کوم اصول روان یې ته
تا وې مسلمان یمه، دا څنگه مسلمان یې ته؟!

څوک چې مسلمان وي، د اسلام په لاره تله غواړي
بې له پاک الله نه، د بل چا بندګي نه غواړي
ستاسو حکومت نوله د هريانو څخه څه غواړي؟
لاس يې دی ورکړی، ورځ په ورځ يې لا پرده غواړي

مست يې که بیده يې، که بندي د گورستان يې ته؟
تاوې چې افغان يم، نو دا څنگه افغان يې ته؟!
پاڅه «نبي خپله» که حافظ د پاک قرآن يې ته!
تاوې مسلمان يم، دا څنگه مسلمان يې ته

الهي زور

او افغان اولسه لېږدېدلی یې کوم لورته
څوک یې، چېرته ځې او څوک دې راوستلو کورته

ړوند یې که ویده یې، که رښتیا دې ساه ختلې ده
پاشه که ژوندی یې، گوندې ولوېدلي گورته

غچ د «امان» اخلي، په ناموس د اسلام لوبې کا
وگوره سرتوري، د بازار پښتنې خورته

تش په پیره برېت، خو کوم سړی، سړی کېدی نه شي
داسې نر به څوک وي، چې دې نرته شي را پورته

داد سوشلیزم، خیالي باغ ته چې څوک کېوته
لاس په لاس به مل ځي، له کافر سره، سره اورته

څوک چې وي مسلم، د مسلمان سره یو لاس به شي
کړي به ملحدان، د ملحدانو جنده پورته

آفرین په داسې دیانت، چې ورله وریې کړو
ځای د پاک قرآن سره، ملي تنګ او تګورته

وارد «نبي خېل» دی، دې میدان ته به راودانګي
لاس یې اچولی، بس د پاک الهي زور ته

د شهادت جام

يا خو مرگ د شهادت دی، يا خو ژوند دی په اسلام کې
يا به تېر شوله دې ژونده، يا به پايوننگ و نام کې

يا به خلاص افغان اولس کړو، د الحاد له استعمار
يا به يو موټی ايرې شو، په حضور د خاص و عام کې

يا به ستر شي مېرمنې، د اسلام په سمه لاره
يا به اورد شخړې بل شي، د افغان اولس په قام کې

يا به بيا افغانستان کې، د اسلام حکم روان کړو
يا به مې د شهادت څښو، د الله د مينې جام کې

يا به دغه گنده سري، سرداران له منځه يوسو
يا به وښندو سرونه، د اسلام په احترام کې

ملا ترلي راوتلي، بس ديو الله په مينه

مسلمانان، د شهادت جام په مينه

خڼد نه دی پکار

داته د چا بنده یې، بندگي د چا کوي؟
داڅه درباندي وشو، چې خپل ځان تباه کوي؟

تا خدای رسول منلی، د قرآن احکام مني
رڼا لري په لاس کې چې خپل دین اسلام مني
رښتیا ده مسلمان یې، چې حلال، حرام مني
په سیوري د اسلام کې به هم خپل او قام مني

بیا ولي نوملاتر، د ظالمانو لاکوي؟
داڅه درباندي وشو، چې خپل ځان تباه کوي؟

ملاتړ چې د ظالم کوي، ظالم ورته وایه شي
په دې ناولي کار کې به یې، سرسابه سابه شي
د حق گوزار که راغی، تار په تار به یې ماغزه شي
باور په دې خبره، د چاشي او د چانه شي

یو خرپ د توري ورکړه، که مولي رضا کوي
داته د چا بنده یې، بندگي د چا کوي

يو خړپد تورې ورکړه دامېلمه نه دی دا غل دی
دا بل ورسره سم کړه، چې خړسپي د لېوه مل دی
جوړ کړی یې دوستی کې، مسلمان ملت ته چل دی
راغلی راته ښکاري، د سردار صاحب اجل دی

راپاڅه نن دې واری دی، که رښتیا غزا کوي
داته د چا بنده یې، بندگي د چا کوي

يو څو تنه پیدا شول، خود حق و و طرفدار
غوښتل یې چې بوتان او ظالمان کړي، تارپه تار
را ووتل میدان ته، په تکیه د کردگار
رڼایې په اسلام، واره عالم کړو په تلوار

داته «نبي خېل» ولې، ورته نن سبا کوي؟
دا څه درباندي وشو، چې خپل ځان تباه کوي؟

د غم زغم ختم شو

نور د نجونو مکتبونه زغمی نه شو
داد نجونو لوڅ سروڼه، زغمی نه شو

چې کمرې د یارانې دي ترپڼه جوړې
هسې سپک سپک دفتر ڼه، زغمی نه شو

مرگ موبڼه دی، نه چې هومره یو بې پته
دا ظلمونه، رشوتونه، زغمی نه شو

مال او سربه کړو فدا، د دین په لار کې
په لینن خو درودونه، زغمی نه شو

د هورا په نوم رژیم، راغلی ورک شه
د پردیو شعارونه، زغمی نه شو

چې په دین او دیندارانو مو شي لوبې
دا دردونه دا غمونه، زغمی نه شو

«نبي خپله» شه په سر، مونږ درېسې یو
نور د دې خلکو حکمونه، زغمی نه شو

د شرقي فکر چوپړه!

دا په کومه لاره درومي، د افغان اولس د بښمنه
دادې څه پليټ کارونه کړه، اسلام کې را دتنه

ته لا مخکې پرنگی وې، تا کې ستر حيانه وه
خو افسوس چې خاېنانو، بيا ستا وکړله پالنه

ته چې صدروې خاين وې، چې مېرمنې دې کړې لوڅې
د محراب، ممبر په ځای نن، د عقاب کوي پوښتنه

واړه کاني بوټي دلته، لعنتونه په تا وايي
دلته کاني، بوټي وايي په تا باندې لعنتونه

نن سبا به دې حال گوري، د «ظاهر» «امان» په شانې
د دې خاورې بچۍ نه يې، او د دې خاورې خاينه!

د غربي «هوی» بچیه، د شرقي فکر چوپړه!
د اسيا په زړه کې څه کړې، يو طرف ته شه خچنه

په زمزم کله پاکېږي، خوله مرداره د بوجهل
د نفاق اسلام به څنگه، ستا څېره کړي، سپين بخنه

په دا تورو تورو زړونو! اثر نه کاسه خبرې
«نبي خپله» پسې واخله، دا مصري توره غمجنه

څوك ياست؟

دا هېواد د چادې، نن کارونه د چاغواړي؟
کور کلي د چادې او پرې ایښي دي چا لاري؟

څوک پرې حکومت کا او څښتن یې وایه څوک دی؟
څوک یې شنه، پاخه، پردو ته یو ځلې ورنغاړي؟

څوک دې ډاکو مار، پښې یې د چاپه مری اېښی؟
څوک تنگ و ناموس، د مسلمان ملت ورداړي؟

ښه پوهېږو څوک دی او دا چا دلته راوستی؟
تو لعنت په هغو، چې په دوی باندې لاویاړي

مونږ کرار پیده یو، کور یې ټول تالا والا کړو
مخکې، اسمانونه، سمې، غرونه په مونږ ژاړي

پاڅئ مسلمانو! چې اسلام اوس درنه تروړي
وینښ شه «نبي خېله!» چې دې کور شولاري لاري

الله اکبر

پيا افغانستان شود بېمانو په لاسو کې
پيا د مسلمانو، پښې شوي بندي زولنو کې

توري لري پيا د کفر، دلته راخپري شولي
پيا شو حکومت د دهریت، تورو پردو کې

پيا د ظالمانو د نېشي، شپې ورځې راغللې
وينې د ملت څښي، د شرابو په پيالو کې

پيا يې بي پردې کړې، د افغان مېرمنې ښکلې نن
پيا تازه گلونه، د اسلام دي وچېدو کې

دورد نفاق نن، په افغان ولس راغلی دی
غله دي چې خان نغاري، د کوربه وو په جامو کې

نه پرېږدي قرآن چې، شي را پورته له ممبر څخه
نه پرېږدي محراب، ممبر لا خپله په دې شپو کې

بياد انقلاب انقلاب چغې دي چې اوږو
بيا سېلاب د وينو به شي سم، خپلو پردو کې

نن دی که سبادی، سبا کېږي «نبي خپله» به
ستوري د اسلام کړي، پلوشې په تکيږو کې

نعره تکبير

شور دی د تکبير، نارې غوږو ته مې راځي
بيا لکه چې پيل شوه، په سرو وينو کې بازي

دا مسلم ملت، د کفر جغ په څټ کې نه مني
ځکه پاڅېدلي دي، صافي، غلجي، ځاځي

نور د خوږيانو، شينو ارو صبر ختم شوی دی
نه شي نور منلی، د کافرو غمازي

گورۍ هزاره، ازبک، تاجک را بنورېدلي دي
هر يو لکه بير، د کابل خواته راځي

چغې دي، نارې دي، او ازو کې تکبيرونه دي
ټول را بنورېدلي، ورکوي دوکه بازي

نور دغه غدار اسلام د بنمن، حکومت نه مني
دې ظالم رژيم کې، ترېنه دين او دنيا ځي

کلک شه «نبي خپله»، په شاتگ د مسلمان نه وي
نن دی سعادت دی، که شهيد شوې که غازي

اردو څه کوي؟

مونږه د الله په لار کې سر او مال ښندو
نه پرېږدو کافر د لته، ملحد وي که هندو

ټولو تر پرستني پېښې اوږدې را غزولې دي
مونږ په داسې پېښو باندې مصري توره اېږدو

سر کې چې ايمان او زړه کې مينه محبت نه وي
داسې سردې ورک شي، ترېنه ښه بولم کدو

داسې زړه خو زړه نه دی، مولی دې سره وچوي
دې زړه کې اثر کوي، د حق په ځای جادو

هر څه يې تالا کړه، اوس لاس ته د شاباش لري
غل مو حکمران او پهره دار مودې بدو

ټوله غله وړي، له دې هېواد څخه پرديو ته
دا مونږک غدار دی، په لاس ورنه کړی کندو

پاڅه «نبي خېله»، د جهاد میدان ته ودانگه
خدا پرېو چې ملا ترې به دې کوي، مسلم اردو

فکر وکړئ

چېرې اسلام، چېرې دا ظلم و ستم
څنگه چپیان به، بیا په لاره شي سم

د افغانانو له دې سیمې څخه
چې وي داود، څنگه به لرې شم غم

په خوله پښتو، پښتونولي یادوي
عمل کې وایي، چې پښتونه منم

حکمه یې مړه کړه، پښتانه شاه زلمي
یتیمان ویر، کونډې کوي، چې ماتم

څه شو عارف^۱، خان محمد^۲ ورسره
ځي په سيفو^۳ پسې له سترگو مې نم

څنگه صافي به، خپل قصاص وانخلي!
څنگه شينواري شي، کورو کې به تم

يا به پروني کړي د بنځو په سر
يا به دنرپه شانې، اخلي قدم

زه «نبي خپل» تش په خوله نه جنگېږم
له توري سپر سره د بنمن ته به ځم

^۱ عارف شينواری، ملی تجار چې داود خان اعدام کړ.

^۲ ستر جنرال خان محمد کونړی، د ظاهر شاه د وخت د دفاع وزیر چې داود خان اعدام کړ.

^۳ انجنیر سیف الدین نصرتیار د اسلامي خوځښت له بنسټ ایښودونکیو څخه و، چې داود خان اعدام کړ.

د الله رضا

که مې سرد دین په لاره کې فدا شي
که مې کور او کورنۍ په کې تباه شي

که مې زوی او که مې لور رانه جلا شي
که کلامې لوټې لوټې او تالا شي

که مې مال د ظالمانو په رښتیا شي
که مې ژوند، مړینه د دوی په مدعا شي

که مې پښو کې زولنې ته وبالا شي
که لاسونه هتکړو کې مې خوسا شي

او که مونږ سره نصرت د پاک مولي شي
که عزت موشي نصیب، بخت موبالا شي

که د بنمن مو په توبو توبو لگیا شي
او بې پته، بې عزته یو خل بیا شي

«نبي خپله!» خپل مرام پرېښولی نه شم
هغه دا چې یو الله له مونږ رضا شي

اسلام او سوشلېزم

وه د زرګي سره مسلمانان چې دوک نه شي
دې انسي شيطان سره د چاپه خوله جوړه نه شي

دی چې د اسلام سره الحاد ته هرکلی کوي
هوش کوه غلط چپرې، د دې موذي په خوله نه شي

دی د سوشلېزم نجاست، چې په اسلام تپي
شړو باندي سردی، پام کوه، چې ورسره نه شي

پت او عفت نه لري، له کومه به عزت مومي؟
ده سره په لاره د تګۍ کې مرکه نه شي

غواړي چې مسلم ملت، په نورو باندي وپلوري
داسې تجارت ته، مسلمانان ماده نه شي

دین سره د بښمن دی، چې د بښمن د عالمانو دی
پام کوه چې مینه کې یې ته هم سره لمبه نه شي

دې خو په دې سپینه بیر، مل د شيطانانو دی
ته که «نبي خېل» یې، د شيطان کره مېلمه نه شي

الحاد

درود خو په قرآن کې په محمد مصطفی دی
راغلی خای په خای هم مسلمان ته له مولي دی
لینن باندې درود وایه ویلی، چې کوم چا دی؟
داود ته وایه، هغه سړی چې نن سبا دی

ورکړې یې هغه ته د بدبه، شان و شوکت
بندی دی هغه څوک، چا چې ویلی پرې لعنت

نران گرځي بېکاره او چوکۍ بنځو نیولي
میدان د کار و زار کې نران، بنځو تښتولي
کمرې د فحاشۍ یې له دفتر و جوړې کړي
پیسې د خوار ملت یې په دې لارو لگولي

نیولی یې تر مخه د فرعون سیاست
موسی ورته پکار دی چې یې ختم کړي عزت

قرآن چې څوک مني، هغه همدا سې کوي چارې؟
چې مل شي د کافرو ورکوي د اسلام لارې
لږ سردې را اوچت کړه ولې پروت يې په قلاړې
افغان اولسه! وينې شه، ټولې چارې دي مردارې

په خوله يې چې تېر نه وځي، امتحان يې کړه خدمت
چې څومره دي ډېر شوي رشوتونه او خيانت

قرآن چې څوک مني هغه نو هله وي امام
چې خپل مسلم ملت کړي سم په لاره د اسلام
درود چې په کافرو اوسي هغه کاندي اعدام
د خداي او د رسول د حکم کاندي احترام

د دغسې امام ځکه لازم دی اطاعت
چې خداي رسول خلاف ترې نه بللی بغاوت

نن دغسې امام، زموږ په ډله کې موجود دی
چې څوک يې بدي غواړي، بس هغه سړی مردود دی
باغي ترې نه همدغه، منافق شاني داود دی
دا حکم د اسلام، په کتابونو کې موجود دی

که حق زورور بولئ هله زرشئ را او چټ
او که زور درته حق بنکاري، نوياست خپله ملامت

که وایي چې اسلام مې په کار نه دی، نو کافر دی
یوازې مونږ ته نه، بلکې جهان ته لا مضر دی
چې څوک ترې په څنگ شوی دی، رښتینی مهاجر دی
الله دې یې شي مل، چې له هېواده مسافر دی

او چې څوک یې دي وژلي، مسلمان د دې ملت
هغه دی بختور، شه مبارک یې شهادت
افغان اولسه! راشه منځ کې وکړه قضاوت
چې مونږ ورباندې گرم یو که داود دی ملامت؟

د نفاق دور

نن وینو بازارو کې ګرځي ښځې نران یوځای
چا ایښی په طاقو کې قرآنونه، بتان یوځای

څوک ځي خپله مسجد ته لوڅه لور لېږي مکتب ته
له ځانه چې کړي خوښ کوندي رحمان او شیطان یوځای

څوک غواړي سوشلېزم د اسلام سپینه لمن کې
خوشحاله چې ملت کاندې، دهرې، مسلمان یوځای

بازار د نړۍ ګرم دی، په هسې سوداګرو
چې پلوري په چل ول کې به سامان او ایمان یوځای

نن هغسې ځوانان هم لا جهاد ته راوتلي
شهید چې شي، غازي شي اولاساتي ځان یوځای

دنیا هسې تصویر د نقاشانو جوړه شوې
هستو ګڼه له کافر سره چې کړي مسلمان یوځای

دا دور د نفاق دی، «نبي خپل» کړي ترېنه ترهه
چې نه شي نابیره چېرې مخکې اسمان یوځای

رښتینی مجاهد

کوم سرچې په سجده شي په دربارد کردگار کې
بیانه پرېږدي خنډونه د الله دین په لار کې

دانن چې زیات و کم مسلمانان شول بې همته
سودا د آخرت پلوري د دې نړۍ بازار کې

څوک پروت دی په سجده، خویادوي خندانې سترگې
طواف کړي د کعبې، خوزه ترې پاتې خپل دیار کې

چاوترله ملا، سرور کوي د قام لپاره
چا سرو مال د وکړي د چوکیو په قمار کې

چا خان کړو مجاهد چې په دنیا کې شي سر لوری
څوک تمې د پیسو کړو راگوزار په دغه کار کې

دا ټول لکه داود سربازي کړي دنیا لپاره
اخر به شرمنده شي د قهار غني دربار کې

دا گرد سره مغلوب دي، د شیطان په معرکه کې
تر ټلي په زنځیر د شیطانانو په قطار کې

پس هغه مجاهد دی، «نبي خپله» په رښتینې
چې سرو مال فدا کړي د الله دین په لار کې

سوشلېزم او اسلام

بيا رنگين گلونه د اسلام ښکاري مړ ژواندي
بيا لکه غوبلې چې کفار په مونږه کاندې

بيا يې نوي نوي نوکران په منډو منډو دي
دې خواته راڅک ځکه غوږونه د جهان دي

ډېر يې قصابي کره، خو په غوښويې مړې نه
دا ملت انسان دی، که پسونه دي دلاندي؟

ښځې يې کرې لوڅې او تر مخ يې ورته گډې کرې
دا ساده ملت دی، چې اوس هم لا ورته خاندي

غله دي خبردار! چې د کوربه گومان پرې ونه کړئ
هومره چې تېری کوي د نورو نوکران دي

غواړي سوشلېزم له اسلام سره دوکه نه شي
وه مسلمه وروره، چې دا ټول منافقان دي

نه شي په لمانځه کې د لمانځه نه غیر کارونه نور
داسې فارمولونه همه واره د ایمان دي

خدای ته بندګي او د بشر قانون ته هم بلې
پام کړه «نبي خپله»، چې د الوې په قرآن دي

هلي لور کړی دا نشان

راشه سترگې دې رڼې کره لټوه، يې په هر آن کې
مسلمانان که مطلب دې وي اسلام، په دې جهان کې
اسلامي حزب ته راشه، چې مينده يې کړې نشان کې
لس شيان دي خپلېدلي، لکه ستوري په آسمان کې

لله اوله کلمه ده، لا اله الا الله
خداى واحد مودى بېشکه، محمد رسول الله
چې رښتيا خداى ته منقاد وي، نو که وشي ترې گناه
شفاعت به يې وکړي، د همه بشر خير خواه

دوه کرچونه يعنې تورې مسلمان لره پکار دي
چې پرې سم کړي هغه خلک، چې له دين څخه پېزار دي
چې دعوه څوک د اسلام کا اوله تورې نه انکار دي
مسلمان بللى نه شي، هسې نه چې گنهگار دي

اجازه به توره اخلي له دې پاكي كلمې نه
د چا قتل روانه دي، بې د دې له اجازې نه
دوی سرونه ورته ايښي، وايي نه شي بې له دې نه
چې منکر له تانه څوک دی، سړي پېل کړو له تنې نه

ترې نه لاندې پلوشي کا اسلامي عجب شعار
د تکبير بنکلو نارو کې مسلمان کړي کاروبار
په خپل سرب به کوو لوبې، په تکیه د کردگار
چې له هر چا څخه لوی دی، هم قهار دی، هم غفار

چې څو لوړ نه شي نړۍ کې، غږد الله اکبر
مسلمان ته په کار نه دي، چې خطا کړي، توره سپر
د قدرت واگې به نيسي، په نړۍ کې لروبر
خو مقصد به يې همدا وي، چې اسلام شي معتبر

ځکه لاندې له تکبیره، غوړېدلی دی قرآن
خو هغه ترې کوي کرکه، چې څوک نه لري ايمان
او رحمت په هغه چا شي، د کریم غني سبحان
چې عمل ورباندې کاندې، لولوي يې هر زمان

دې قرآن کې حکم شوی، چې د دین رسی کړئ کلکه
په دې لاره شئ یو موټی، کړئ د بنمن ته تیرې لکه
یو تربله جلا نه شئ، یو د بل مه کوئ سپکه
که مو دغه کار پوره کړو، بریمن به وئ پېشکه

یو تربله سره مینه، لوی نعمت بللی کېږي
خو چې زړونه سره یو شي، یو هدف ته ولاړېږي
د الله دین په لار کې، یو له بله قریانېږي
نه چې نوم یې وي د مینې، یو د بل په خټ سپرېږي

او شپږم په دې اقرار دی، چې ملک ټول د رب جبار دی
مونږه ټول یې بندگان یو، دی زمونږه کردگار دی
دی څښتن د هسکو ټیټو او د هر څه شي واکدار دی
ټول وده و ته محتاج دي، که غریب دی، که مالدار دی

حکم، حکم د چا نه دی، حکم ټول د رب جلیل دی
چې د ده له حکمه تېر شي، له ذلیلو نه ذلیل دی
له ملکونو نه را پېل شي، د چا مل چې عزایل دی
او چې خدای و ته تسلیم شي، بس هغه د خدای خلیل دی

حکومت د پاک مولي دى او بنده يې خليفه دى
چې په لاره د اسلام ځي، نوراني بنکلی بنده دى
گرامت يې خپل ساتلى، عدالت هم ورسره دى
نېکمرغي يې ده په برخه، که وي بنځه، نارينه دى

او چې بله لاره نيسي، نو شيطان ورسره مل دى
د دوزخ په تناره کې اوړ همدي خلکو ته بل دى
که حاکم دى، که محکوم دى، کوم مادي مطلب ته غل دى
پام کوه پرې دو که نه شي، د دوى هر عمل کې چل دى

دا محراب چې دلته بنکاري، د ازموڼې د جنگ ډگر دى
دې ډگر ته چې څوک راشي، بريمن او بختور دى
لوړتيا دلته شي گټلى، دلته خان دى، که نوکړ دى
اسلامي بنکلي قانون ته، يوله بله برابردى

که غريب دى، که مالدار دى صف کې يوشانې ودرېږي
يعنې گرد مسلمانان به جنگ ته هسې روانېږي
امام بويه چې ديندار وي، مال نسب نه پکارېږي
مانا دا چې به دينداره د دې ډلې مشر کېږي

دا ممبر چې دلته ایښی یو دوه درې فته او چت
مونږ ته درس را کوي داسې چې امام لري عزت
ده ته څوک ختلی نه شي په نسب او په دولت
یانې مشر په اسلام کې وي خښتن د دیانت

نهم دا چې ټول کارونه پرته خدای لره ورځي
هله هر څوک معلومېږي، چې موږ دي دی که غازي
که شپه ورځ ده دې دنیا کې یوه ځي بله راځي
د کافرو په دولت چې مسلم ونه خوري بازي

عاقبت ته صبر وکړئ، چې اخر میدان د چادی
دې دنیا کې لاندې باندې کله هغه کله دادی
مسلمان هومره مسعود دی، چې راضي ترې نه مولى دی
که غازي دی، که شهید دی که بنده دی که آغادی

دا دوه وېږي د غنمو چې ولاړ دلته کې ښکاري
وایي دا اسلامي حزب، هم مادي ودانې غواړي
خو نه داسې، چې حرام به له حلالو سره نغاړي
خان، ملک او منصبدار به دا غریب خلک ورداړي

بلکې دا چې له قرآنه زده کوي به د ژوند لارې
د قرآن تر سیوري لاندې، سموي به خپلې چارې
په مادي معنوي ژوند کې، چې ونه کړي بل ته نارې
دا خودي ځان کې پیدا کړه وه مسلمه که هوښیارې

دا په شل رنگه یتو کې لس شیان مې کړل بیان
اسلامي حزب ته راشه له اسلامه شه قربان
لاس کړه تورې ته وروړاندې خو په حکم د قرآن
دنړۍ له نشانونه هلې لور کړې دا نشان

تور زړیو ته یم توره

او

سپین زړیو ته یم سپینه

ترانه

ما ولوله اشنا چې ترانه يمه رنگينه
تور زړو ته يم توره او سپين زړو ته يم سپينه

ما وگوره اشنا په ما کې څه ښکلي گلان دي
خالص را کې پيلي، په رښتيا درو مرجان دي
منلې يم هغو چې اسلامي ښکلي ځوانان دي
ستايلي مي خلقيان دي، چې رښتيا د روس بچيان دي

ليلا يم د ديندارو ماته نه گوري بې دينه
تور زړو ته يم توره او سپين زړو ته يم سپينه

ما ولوله اشنا چې ترانې مې د جهاد دي
عمل چې په مانه کړي بس هغه خلک برباد دي
رښتيا مسلمانان، خو په جهاد باندې آباد دي
چې توره چا کې نه وي، هغوی پاتې نامراد دي

اخيستی مې الهام دی له قرآنه په رښتینه
تور زړو ته یم توره او سپین زړو ته یم سپینه

ما ولوله اشنا! زما اول کې بسم الله ده
لیکلي نبي خپل یم، انتها مې حمد الله ده
مقصد مې طریقه د محمد رسول الله ده
قسم دی چې جگړه په لاله الا الله ده

اسلام نه شي ساتلی، چې څوک ساتي خپله وینه
ما ولوله اشنا، چې ترانه یمه رنگینه

ما ولوله اشنا چې انقلاب مې دی راوړی
په ښکلو ترانو کې، لوی کتاب مې دی راوړی
راوېښ چې مسلمان کړمه اسباب مې دی راوړی
«تره کی» چې پرې مري هسې خطاب مې دی راوړی

روسانو ته بلا او پښتنو ته یم شیرینه
تور زړو ته یم توره او سپین زړو ته یم سپینه

حمد او هيله

انس و جن، ملک دې، خدایه سم ستایلی نه شي
ستا ثنا صفت چې، پېغمبر شمېرلی نه شي

ته حکیم، علیم، قدیر، قهار یې، په دې پوه یمه
زیات رحمن، رحیم، ستار، غفاری یې په دې پوه یمه
غټو او وړو نه خبردار یې په دې پوه یمه
تل د صالحانو مدد گاری یې په دې پوه یمه

ستا دیو صفت جرړې جهان سپرلی نه شي
انس و جن، ملک دې خدایه سم ستایلی نه شي

لم یزل یې خدایه! لویه خدایه لایزال یې ته
ته یې ذوالکرم او په رښتیا چې ذوالجلال یې ته
ته احد، صمد یې او څښتن د هر کمال یې ته
او مالک الملک، نور فنا، یو لازوال یې ته

عقل مې له دې نه خدایو مخکې تللی نه شي
انس و جن، ملک دې خدایه سم ستایلی نه شي

ستا په ارادې پورې تړلې دنیا ټوله ده
وچې که لمدي دي، ونې بوټي گيا ه ټوله ده
لويه غني خدايه ستا په واک کې وينا ټوله ده
شردي که نظم، د لفظونو مانا ټوله ده

بې ستاله تقديره سترگې رپ وهلی نه شي
انس و جن، ملک، دې خدايه سم ستایلی نه شي

او واحد، احده! هر صفت کې چې ممتازيې ته
مونږه ناخبريو، خبردار زموږ په رازيې ته
ای د جهان ربه! مونږه اړ او بې نياز يې ته
ته مو بریمن کړې، د مظلومو چاره سازيې ته

نور خو «نبي خېل» ظلم و ستم زغملی نه شي
انس و جن، ملک، دې خدايه! سم ستایلی نه شي

حریت او مساوات

مساوات څه شي ته وايي، چې لیوال ورته جهان دی
حریت نه مطلب څه دی، چې مقصد د هر انسان دی

دا څه هسې تعبیرونه هر سړی کولی نه شي
سړیتوب رښتینی غواړي، چې تفسیر یې هومره گران دی

سړاو غوږ او قواره کې آدم زاد سره یو شان دی
خو انسان هغه باله شي، چې د حق په لار روان دی

هر سړی ځان سړی بولي، خو سړی سړیتوب غواړي
څوک په نوم به ستوری نه شي، ستوری، ستوری د اسمان دی

له قرآن څخه ناولي مطلبونه که څوک اخلي
مطلبونه شیطاني دي، مبراء ترې نه قرآن دی

بس هم دغه شانې بويه مساوات او حریت هم
چې تفسيريې څوک غلط کا، نو غلط هغه انسان دی

حریت او مساوت خويوله بل سره لازم دي
څوک چې يو دبل نقیض کا، په غلطه لار روان دی

راشه اوس نو کمونېزم، سوشلېزم ته لږ ځير شه
حریت او مساوات کې چې دوی کړی کوم بیان دی

دوی په دې خبره کلک دي، چې هر څوک کار کې ازاد دی
د بنده له بندګۍ نه آزاد شوی هر انسان دی

دا خبره خوندوره هر انسان وته بنکارېږي
آزادي خو په رښتیا چې ستر هدف د زور و ځوان دی

مساوات دلته بیا کوم دی، یو حاکم بل یې محکوم شي
کاروبار د دنیا هسې له اوله را روان دی

چې ناپوهه بې خبر وي، نو محکوم به وي د پوهو
او چې پوهه ورسره وي که غریب وي هغه خان دی

مساوات چې راشي منځ ته دې د پاره نو دوی څه کا
په ډوډۍ، جامه، مسکن کې، وایي هر سړی یو شان دی

که څوک بڼه پام ورته وکا، دا شيان یې چې محدود شي
ځان بندي ورته بیا بنکاري خپل هېواد ورته زندان دی

ځای په ځای بندي خانو کې بې ډوډۍ، مسکنه څوک دی؟
او جامه ترې چا ویستلې، مجرم شوی چې کوم ځوان دی

خو ډوډۍ، جامه، مسکن یې، چې وي واک د حکومت کې
همدغه یې مجازات دی، څوک چې چرته بنديوان دی

مساوات او آزادي خویو د بل ضد و نقیض شوه
دا اېز مونه چې مني څوک، د بڼمن ځکه د یزدان دی

خدای بشر ته حق ورکړی، چې آزاده ژوندون وکا
خوپه کار او تصرف کې حق د بل بشر امان دی

دغه حق کې برابر دي، خان، غریب او کشر مشر
دې مانا د حریت کې مساوات هم درخشان دی

آزادي په تصرف کې، امریکا هم ده منلې
خو په امن نه دی هلته، چې پېوزلی کوم انسان دی

مساوات هغله نشته، یو ظالم بل یې مظلوم دی
سود قمار دی که رشوت دی هلته وده کړي روان دی

لرو برو کې نو ځکه، خوار بشرو ته اور بل دی
له دې اوره «نبي خپله» بچ یوازې مسلمان دی

د استعمار نوکران څوک دي؟

مونږه ټول عنيت په شيطانانو تل ويلی
تل مو سياست د لرو برو دی غندلی

روس دی که انگرېز او که مرتد او منافق وینو
چين دی که جاپان دی پخپل وار مو دی دگلی

کفر راته ښکاري چې مادي و ته سر ښکته کړي
دا سر کوزيتوب خودې خلقيانو دی منلی

نه مو د «ظاهر» او د داود حکم منلی دی
دې غريب ملت کې يې چې ظلم چلولی

دا اصلي علت دی چې «ولي»^(۱) مونږه ځپلی وو؟
هو! ځکه داود زموږه هر سړی دارلی

اوس خلقي دولت ځکه زموږه د ښمني کوي
دی د کفر لاره کې له هغو نه مسپلی

مونږ خو لرو بر کافران واره يو ملت گڼو
واړو د اسلام په مقابل کې صف ترلی

^۱ جنرال سردار عبدالولي د ظاهر شاه زوم او ځواکمن پوځي افسر.

نه خو کمونېزم د روسانو مونږ منلی شو
نه مردار رژیم د انگرېزانو شو ستایلی

دوی سره دوستي د مسلمانو د بښمنې گڼي
چا چې د قرآن حکم په زړه کې دی منلی

دوی چې له تکبیره د هورا چېغې ته بڼه گوري
هم یې د روسانو په لینن درود ویلی

وژني عالمان چې د اسلام خواته بلنه کړي
څوک یې بندي کړی، څوک یې هسې غفلولی

بیره چې سنت ده، دوی یې نښه د رجعت بولي
ډېر چې منافق وي، هغه زیات گڼي بڼا غلی

ځکه نو څوکی د منافقو په لاس ورغلي
هغه معتبر دی، چې اسلام یې سپک گڼلی

مونږه خاینان یو او که دوی په خیانت کې دي؟
څوک د استعمار لپاره کار کړي غلی غلی؟

پرېږده «نبي خېله» وینا پرېږده را میدان ته شه
دا ملت یوازې په سرو وینو شي ساتلی

بريالی څوک دی؟

منممه شرمېنانو ډېرې مېرې دي دارلي
چرگورې تپوسانو ځای په ځای دي تېستولي

خومېرې يې کورو کې، شرمېنان تېستي له کلي
چرگانې خلک ساتي، تپوسان په تېرو ولي

روسانو بخارا او سمرقند رېښتيا نيولي
انگريز له هندوستانه زياتې گټې دي خوړلي

اخته په څه جنجال دي، چې څوک ناست دي ورته غلي
اسلام چې چا کې نه وي دېښمنان يې شي مسپلي

فرعون خو بچيان د اسرايلو دي وژلي
بوجهل صحابه هم له مکې نه دي شړلي

هر ځای کې کافرانو اسلامي خلک ځپلي
خلقيان د دوی په لاره نن سبا دي لېږدېدلي

تاریخ ته نظر وکړه چې دا تللي څنگه تللي
د عقل څښتنانو سره واړه دي تللي

فرعون د موسی په مقابل کې څنگه شو؟
سردار د ظالمانو په کابل کې څنگه شو؟

موسی سره همساوه، خو فرعون ته بلا شوه
بوجهل ته د بدر غزا جوړه کړيلا شوه

دولت که د بدبېوه، د قارون ټوله تباها شوه
موسی چې لاس اوچت کړلو، حاصله یې مدعا شوه

داود ته له ملګرو څنگه جوړه کړه شوه!
بېرک ته پښه بده، د خلیانو په سلا شوه

تره کی یې چې بچ کړو، د قادر دغه جزا شوه
جوړه ښه یاري د غلو وه، چې په وېش راغله تالا شوه

که جوړه پښتنو ته له خلیانو څه وبا شوه
دا ټوله د نفاق له بد مرضه را پیدا شوه

دې سیمې د اسلام کې د هورا چغه بالا شوه
مسلمه دا په دې، چې د اسلام خواته دې شا شوه

مقصد دې نبي خپله، که رښتیا د خدای رضا شوه
دا زېری مې درباندي بڼادي تل تر تله ستا شوه

ځگونه ځي له منځه اوبه پاتې شي صفا
کافر له منځه درومي، خو مسلم غواړي رښتیا

مسلم که په رښتیا له واورو بدو شي بېزاره
لوی خدای ته توبه کار شي، ډوډۍ ونه خوري مرداره

یو بل ته نېت په خیر شي اسلامي ورورۍ لپاره
میدان د قربانۍ ته شي حاضر د خدای په لاره

پلرونه گوري زوی ته، بچی هم تېر شي له پلاره
کړي تر هغه تمه دواړه له قهار غني غفاره

نه داسې لکه نن، چې هره سیمه ناقلاره
څوک غږ کولی نه شي دیوه کافر له ډاره

داسیمه د مسلم ملت، له خوبه شي پیداره
تر لاسه کړي یو ځلي پیا مصری توره آبداره

زړور لکه زمري شي، نه ویرېزي له گوزاره
ملا وتړي محکمه، شي میدان ته وار له واره

برید وکړي په کافرو د اسلام په سمه لاره
مطلب یې قرباني وي د بشر د خیر لپاره

کافربه شي سرکوزی، په لندن او امریکا کې
روسان به «نبي خپله» ماتې وځوري بخارا کې

«تره کی» څوک دی؟

مالا مخکې دا ویلي کله پزله منځه تللی
او څر سپی د لېوه ملی یې په چلول کې ځای نیولی

اوس پخپله لېوه راغی، د شپانه ښکلي څېره کې
ځکه هریو مسلمان یې څه ناڅه دی وردارلی

د کافرو مددگار دی استعمار ته کړي کارونه
د ښکې په څېر سپک دی چې ایمان یې ماتللی

دی په اصل کې دی څنگه، چې شرف ورته بد ښکاري
همېشه رذیل پروره رذیلا نوت ته ښاغلی

ده ته دوست دي هغه خلک، د ښمنان چې د اسلام دي
او د ښمن ورته بیا ښکاري، چې اسلام دی چا منلی

سور بېرغ يې دى په لاس کې د روسانو پيروي کا
دهوراپه آوازونو هر سړي دى، پېژندلى

په روسانو به وپلوري، دا هېواد که لاس يې برشي
هم ددې مقصد لپاره يويې بل ته لمسولى

په خان وايي لعنتونه دوى اخوان الشياطين دي
مسلمان د دوى له لعنه گوره څنگه رب ساتلى

«نبي خېله» پسې پاڅه د جهاد دغه موقع ده
هغه څوک به دې ملاتړ کا چې رښتيا يې خداى منلى

خلقى د چا نوکر دی؟

مسلمه غلی غلی چې له خان سره ښکېږي
پوه نه یم، چې دا ولې بیا غزاته نه پاڅېږي

یا غلی شه کافر شه، د خلیانو سره مل
رښتیا لکه تره کی، مسلمان ملت ته غل
یا اور کړه د گوليو، په دهریانو باندې بل
میدان د کارو زار کې، سره واره که تل ول

له خدایه که وپېږي، نو له دوی به نه وپېږي
پوه نه یم چې دا ولې، بیا غزاته نه پاڅېږي

دوی څه لوبې رااڅستي مسلمانان ورته گوره
چې څوک خو مسلمان دی ورته کاندي ستوغه سپوره
د دین په لار خبریې، واره وشرل له کوره
نه شرم کړي له خدایه او نه ترهه کړي له وروره

که نور شي داسې غلي، مسلمانان نو ختمېږي
پوه نه یم چې دا ولې، بیا غزاته نه پاڅېږي

یو لاس شئ سره پاڅئ د قرآن تر سیوري لاندې
مسلمه که شي لاندې، یې له خدایه سره باندې

دوی لوبې په اسلام کوي او ته لا ورته خاندې
له داسې ژونده تېر شه، نو له دوی نه به شې وړاندې

د دوی په حکومت کې، چې لوړېزې هومره لوړېزې
پوه نه یم، چې دا ولې بیا غزاته نه پاڅېږي

د دوی په حکومت باندې چې ونه کړې باور
بیرک و که داود و او لا څنگه شوقادرا
چې کفر کې وي مخکې هغه وي پکې افسر
خلقیانو کې حساب شي چې له خدایه شي منکر

روسانو ته به ناڅې که د دوی په ډول گډېږي
پوه نه یم چې دا ولې، بیا غزاته نه پاڅېږي

نو کرشي د روسانو، چې خلقي شي حقیقت کې
د بنمن شي د اسلام، مسلمان نه پرېږدي په پت کې
کارونه کړي هغوی ته په دې پاک محیط ملت کې
مسلمه څنگه پروت یې لا تر اوسه په غفلت کې

بیدار که ورته نه شي، «نبي خپله» نو سپکېږي
پوه نه یم چې دا ولې بیا غزاته نه پاڅېږي

فرصت له لاسه مه باسي

هر سړی پوهېږي چې خلكيان بچي د چا دي؟
دوی ولې بيا مېن په سره نشان او په هورا دي؟

دوی ولې عربي ژبه ويستلې له مکتبه؟
صفت د سوشلېزم کې د روس غوندې لگيا دي

قرآن سره خلقي سرود لازم گهي دا ولې؟
دوستۍ ته د روسانو وړاندې شوي له هر چا دي

مشران يې په «ملگري»^(۱) باندې ولې افتخار کړي
رسمونه دا د چا دي، رواجونه دا د چا دي

څه عجيبه وخت دی، چې په دوی باندې وردانگو
ځای په ځای يې وينو، چې بې واره وار خطا دي

نه ښايي فرصت چې، عجيبه له لاسه وباسو
دوی په اقليت کې لرو برو ته رسوا دي

۱- خلكيانو يوبل په «ملگري» مخاطبول

مونږه چې د خدای لاره کې، لاس تورې ته نه کوو
وړاندې په کارونو کې، نوځکه بې حیادي

کفر ته خدمت کوي او چغې د اسلام وهي
هومره چې دوه رنگي دي د نورو په سلا دي

هلې پسې پاڅی او فرصت له لاسه مه باسئ
داد «نبي خېل» خبرې ټولې په رښتیا دي

د جهاد موقع ده

بياد خزان باد راغی په سيمې د سرو گلو
ځکه نو کارغانو ځای نيولی د بلبلو

داد اسلام سيمه د اسلام د پيروانو ده
دې کې څه ځای نشته د اغيارو د راتللو

اوس چې غاصبانو پرې د غصب پنجې ايښې دي
وخت دی مسلمانان، د سرو وينو تويولو

نن که وېره ولرو، رښتيني شهادت څخه
خدا يېو خلاص به نه شو، د پرديو له منگولو

هلی را ولاړ شی دوی ته شا او دین ته مخه کړئ
نه ښایي مسلم ته یو قدم د شاته تللو

واخلي توره سپر او د جهاد میدان ته ودانگي
مه کوي صرفه نوره، د دوی په مرگ وهلو

نن په مسلمان د امتحان موقع راغلي ده
نشته مسلمان ته اجازه د ځنډولو

بل ته نصیحت کړې «ښي خپله»، خپله پورته شه
ورکړه په عمل کې امتحان د حق منلو

هر سړی پوهېږي

دې خلكيان بې دينه او خلكيانې دې بې دينې
هر سړی پوهېږي، چې غوا توره پي يې سپينې

شپه كه وي تياره، نومې هم ټولې په شمار وينو
مونږه انسانان يو او د هر سړي كردار وينو
دا خلقي دولت حكه نو كرد استعمار وينو
سور پېرغ په لاس كې او هورايې چې شعار وينو

دې غريب ملت سره وعدي كړي دروغينې
هر سړی پوهېږي، چې غوا توره پي يې سپينې

نن چې خه ناخه قدرت، په لاس كې د خلكيانو دى
نه پرېږدي شريف، وايي دا وخت د رذيلانو دى
مودي يې د ناولو بېرختو كافرانو دى
دا تره كى مل حكه رښتيني د روسانو دى

شپې ورځې تېرېږي د مسلم ملت خواشينې
هر سړی پوهېږي، چې غوا توره پي يې سپينې

هرسړی پوهېږي، چې دوی واړه کافران دي
دوی د انسانانو په څېره کې، نور شيان دي
اصل کې رښتیا ده، چې د نورو نوکران دي
ځکه راوتلي ورپسې مسلمانان دي

نن دی که سبا دی، تویوي به د دوی وینې
هرسړی پوهېږي چې غوا توره پی یې سپینې

وايي په درواغو باندې شعر خوندور شي
ووايه عسکرته، چې ضابطه، نو زړور شي
وايي «نبي خېل» په دې زما کله باور شي
مس چې په درواغو د سرو زرو برابر شي

زړوته شي دننه، چې وینامې ده رښتینې
هرسړی پوهېږي، چې غوا توره پی یې سپینې

قرآني حکم

نن بيا په مسلمان باندې راغلی امتحان دی
زربه شي برسېره منافق که مسلمان دی

جوړه له اسلامه یوه سره شاني سکروته شوه
دور راته ښکاري د مهدي اخر زمان دی

لر او برو ټولو خود کفر ملا ترلې ده
پاتې ورته ځکه مسلمان هک و حیران دی

دورد وحشت دی د اسلام په توره بچ به شو
دا وحشت زموږ افغانستان ته را روان دی

دلته د اسلام په نوم کافرو ته کارونه شي
دا خلقي دولت هسې ماهر لکه شيطان دی

چغه د هوراخو نه پښتو نه شريعت مني
بيا تره کی څنگه لا پښتون او مسلمان دی؟

وسپڅي په اور هغه پېرغ چې د اسلام نه وي
لاس کې د روسانو د انگرېز که د جاپان دی

پورته کره نشان د پاک اسلام له تکيرو سره
پاخه «نبي خپله» چې دا حکم د قرآن دی

د لستونې مار

ورځه میدان د جنگ ته که ایمان در سره وي
مسلمه نن دې واردی که وجدان در سره وي

ورځه ورځه ورځه، چې له کافرو په څنگ نه شي
دې لاره کې به مل هر مسلمان در سره وي

هر څوک چې د خلیانو ملاتړ کړي منافق دی
دو که یې په خوله نه شي که خپلوان در سره وي

دا کار خود نفاق و، چې کافر دلته مېشته شو
ډاډه ورباندې نه شي که ځوانان در سره وي

خان ساته له کافره، منافق نه حذرو کړه
جوړ وگوره دا حکم که قرآن درسره وي

یوازې د خپل خان ساتنه کله ده ممکنه
غم خور شه د جهان که غم د خان درسره وي

اخر به دې تباه کړي که له بدو سره مل شي
ولي وي که داود وي که خلیان درسره وي

چیچلی «نبي خپله» نن سبا راته ښکارېږي
لستوڼي کې دنته که ماران درسره وي

د خلكيانو مل مسلمان ته!

دا څنگه مسلمان يې، د بنمن د مجاهده
کافرته سلامي يې، چې يې وگوري له ورايه
اسلام دې څه شو وايه؟

نو کړي د خلقيانو
د بنمن د عالمانو
يې مل د شرمبنانو
پوه نه شوم منافقه چې په کومه لار روان يې
دا څنگه مسلمان يې؟

کوي چې عبادت
مطلب دې وي شهرت
چې وگټي دولت
شیطان در سره مل دی عقیده دې ده فاسده
د بنمن د مجاهده

له چانه، نه شرمېږي
روسانو نه وېرېږي
ددوی په ډول گله پېږي
حيادي ټکي نه شي، نه له خلکو نه له خدايه
اسلام دې څه شوه وايه؟

تل ستايي کافران
ددین مخالفان
بيا هم لولي قرآن
څېره دې د انسان ده او په پټه کې شيطان يې
دا څنگه مسلمان يې؟

پهرې کړې د خلكيانو
دېنمن يې د غازيانو
جاسوس به د دهر يانو!
دا ستا بڼه قسم دی، له خلكيانو ده هم بده
دېنمن د مجاهده

مسلم ملت ته غل يې
خرسپي د لېوه مل يې
کافرو کې منحل يې

هوراته په چکچکو دې دین و بایلو بې ځایه
ایمان دې څه شو وایه؟

سر زوری او جاهل یې
اسلام نه چې غافل یې
محفل کې یې داخل یې
نارو د تکبیرونه معلومېږي پشېمان یې
دا څنگه مسلمان یې؟

راځه سم مسلمان شه
د دین په لار روان شه
له دې لارې قریان شه
دوستۍ نه لاس په سر شه د اسلام له معانده
د بښمن د مجاهده

پخپله مجاهد شه
د بښمن د هر فاسد شه
د دغو معاند شه
دا پند د «نبي خېل» دې غور کې ونیسو تر پایه
ایمان دې څه شو وایه؟

د خلقيتوب فارموله

د پردې ناكلاره شاني ژوند د مسلمانو
واگې د قدرت چې شوي تر لاسه د خلقيانو

خداي رسول چې هېر کړي، نو خلقي هله بللي شي
دغه فارموله ده ورته اېښې ملحدانو

حکمه خو ملاتړ د سوشلېزم په ښکاره کوي
کړې منافقو مرسته تل د کافرانو

نه شي څو ک منلی په اسلام کې له اسلامه غیر
هغه قوانین چې ورته ایښي فرنگیانو

دا ملت مسلم دی د اسلام په لاره مخکې ځي
دوی ته ضروري ده رهبري د عالمانو

ځکه نو خلقیانو عالمان له منځه وويستل
کفر ته چې سم کړي دا ملت د مسلمانو

ځکه خو بانجان ته غوښه، کفر ته اسلام وایي
دا غریب تره کی، چې نو کړدی د روسانو

نه شي په دلیل، لکه فرعون سمېدی نه شي
توره د عمر^(رض) پسې را پورته کړئ ځوانانو

چېغه دهو را کړئ زړ بدل په تکبیر سره
داد «نبي خپل» خبرې ومني یارانو

څه بايد وکړو؟

څوک د روسانو خدمتونه کوي
څوک امریکاته امیدونه کوي

تالا والا مسلمانان شو ځکه
رسو او رسوا په ټول جهان شو ځکه

ځینې اخته په رشوتونو وینم
دینمنۍ جوړې دي ظلمونه وینم
دلته د غیر دین کارونه وینم

له بدو چارو تمېدلی نه شي
مسلمان ځکه وړاندې تللی نه شي

دیني تعلیم نه بې خبر پاتې دی
بې نظمۍ گرځي پخپل سر پاتې دی
ځکه دنیا کې درپه در پاتې دی

باغونه چېرې بې باغوانه نه شي
اسلامي ژوند خو بې قرآنه نه شي

یو د بل سپکه پسې سردی، کنه
ظالمان دوی کې معتبر دي، کنه
حکمه همېش د بل نوکر دي، کنه

چېرې اسلام او مسلمان چېرته دی؟
مسلمان چېرته او جهان چېرته دی؟

نن سبا حکمه بې عفته شولو
په دې نړۍ کې بې عزته شولو
هر چاته پر او ملا مته شولو

چې د اسلام په ضد کارونه کوي
څوک د روسانو خدمتونه کوي

قرآن ترې پاتې شو پیسو ته گوري
تمه کې ناست د بل لاسو ته گوري
لکه نوکر د بل کاسو ته گوري

د فرنگیانو غلامان شو حکمه
تالا والا مسلمانان شو حکمه

حکمرییس یې منافق شانی وي
یا خو کافر یا خو فاسق شانی وي
لکه بارق^(۱) او دلایق^(۲) شانی وي

کمونستی سوچه اسلام گڼي
سازوځي ها هنر د قام گڼي

څوک چې په دې فن کې ماهر وکړه
اول «ولي» دویم «ظاهر» وکړه
داود له دواړو نه جابر وکړه

تره کی وړاندې له داود څخه دی
چې اصل ونسل یې له نمرود څخه دی

که مسلمان شان و شوکت غواړي بیا
په دې دنیا کې تللی پت غواړي بیا
له نور جهان نه ځان اوچت غواړي بیا

سردې قربان کړي له قرآن نه څخه
شي به اوچت پاس، له اسمانه څخه

^۱ بارق شفیعي

^۲ سلیمان لایق

چې مسلمان په اسلام، تنگ ونه کا
د کافرانو سره جنگ ونه کا
له بدو چارو څخه جنگ ونه کا

تل به د بنمن ته سلامونه کوي
څوک د روسانو خدمتونه کوي

نن چې څوک پند د «نبي خپل» نه مني
اسلام له کفره څخه پیل نه مني
د دين لپاره مرگ او جيل نه مني

پرې مسلط مرتد خلكيان شو ځكه
تالا والا مسلمانان شو ځكه

الحمد لله

پیل کېږي بڼه کارونه، په الحمد لله
زیاتېږي نعمتونه په الحمد لله

تازه شي سره گلونه په وږمود پسرلي
تازه شي مړاوي زړونه، په الحمد لله

د حق لاره هېڅکله هغه څوک پرېښولی نه شي
چې سم یې شي فکرونه، په الحمد لله

جهاد ته چې وردرومي، بې خطره مسلمان
قوت یې مومي زړونه، په الحمد لله

د بنمن ته مسلماننه، چلنج ورکړه د غزا
ټول شوي دي قامونه، په الحمد لله

وینن شوی مسلمان دی، ملاتړلی را روان
قربان به کړي سرونه، په الحمد لله

الحمد لله چې، فاتحه ده د قرآن
ډیر پیل دي سورتونه، په الحمد لله

احسان دی په تاشوی «نبي خپله» د مولی
شول ختم دي شعرونه په الحمد لله

ژوندي اشعار

د خدای ثنا

ستایم که دې ستایم، که دې نه ستایم، ستایم
ستایم چې دې ستایم، خو چې څنگه به دې ستایم

ستایم خاونده، ته څښتن زه دې بنده یمه
ستا په ستاېش کې پرته پاتې شرمنده یمه

وايم، که څه وایم، نو دا ستا ثابته وایم
ستا په ستايش لویه څښتنه ژوندی پایم

ته احد صمد یې، لم یلد ولم یولد یې ته
ته یې لم یزل او لایزال الی الابد یې ته

ستا په در کې پروت یم په سجده لاس په دعا یمه
نه لرم اسره بله، بس تا ته په ژړا یمه

ته رحیم رحمن یې امید ونه شي بس تاو ته
بې له تانه خدایه هیله وکړمه بل چا و ته؟

ډېریم گناهگار، خدا یرو ټول گناه گناه یمه
بیا هم ستا بنده یم چې دې ستایم، خو دې ستایم

ډېر دې له عذاب به خدا یه زه یمه په ترهه کې
تابه څه لیکلي وي ازل کې زما برخه کې

زیات مې امید ونه دي، چې هومره بې پروا یمه
ستا د مرحمت په هیله ژوند کوم هوسا یمه

تا چې راته را کړلو توفیق د بندگی خپلې
زه شوم هیله من الی الابد د زندگی بنکلي

هېڅ نه یم که څه هم، زه به هر څه ځان ته وایم
ته که خلوص را کړې نو، «خالص» به په رښتیا یمه

گوته په غاښ

ستا حسن ته دلبره یم حیران، گوته په غاښ
یوزه خو حیران نه یم، ټول جهان گوته په غاښ

چې تللي لا مکان ته د نیانو شوي امام
د هر اسمان ملک و وکړو تاته احترام
ملگری دې جبریل درته ولاړ ولاس په نام
شیدو او د شرابو دې کړنوش د پیو جام

شول حُکمه کائنات، حُمکه آسمان گوته په غاښ
دوزخ او جنت هم، جن و انسان گوته په غاښ

منمه خدای ورکړې وې موسی ته معجزې
همسایې اژدها شوه، اژدها وې یې خوړې
فرعون او قارون سره وسلې وې، هم پیسې
دالویه معجزه وه، ټول یې کړل ذرې ذرې

قارون ځمکه کې بنکته شور و ان گوته په غاښ
فرعون د ايمان کاوه ارمان گوته په غاښ

د گور مړي ژوندي شول، د عیسی په دم دعا
یوسف علیه السلام د حسن نه وه انتها
ایوب (ع) غوندي صابريه په دنيانه شي پيدا
بي مثله سليمان علیه السلام شهنشاه

خو دي ستا لوړ مقام ته، ټول نبیان گوته په غاښ
ستا حسن ته هک پک ماه تابان گوته په غاښ

«خالص» یم گنهگار، خو توبه گاریمه راغلی
شیطان، نفس و هو ی یم هرې خواته غفلولی
که ستا په شفاعت د خدای کرم مې شي ملگری
بدی به مې نېکي، عملنامه کې شي لیکلی

په ورځ کې د محشر به شي، شیطان گوته په غاښ
لعنت به په ځان وایي، کافران گوته په غاښ

حمد او نعت

په درکې دې منلي مخلصان دې نازولي
پوهېږمه ای ربه چې دوستان دې نازولي

یولک خلرویشته زره زیات و کم پېغمبران
اسمان د نبوت کې ځلاند ستوري دي یکسان

په دوی کې اولوا العزم رسولان دې نازولي
در څار شمه ای خدایه چې دوستان دې نازولي

موسی دې نازولی په امسا، ید بیضا
د گور مړي ژوندي کړي، د عیسی په دم دعا

بللي لامکان ته مهمانان دې نازولي
پوهېږمه ای ربه، چې دوستان دې نازولي

چې زر کاله څوک بت ته په سجده وي پرېوتلي
که یو ځلې توبه کړي ستا په درکې شي ښاغلي

قدیم رحیمه خدایه! بندگان دې نازولي
خاونده مهربان یې چې دوستان دې نازولي

جنت حورې غلمان دې کړل، نصیب د شهیدانو
بري او سرلوړي دې کړل په برخه د غازیانو

د دین په شمع سوځي پتنگان دې نازولي
یاران دې نازولي او دوستان دې نازولي

هرڅو دې «نبي خېل یونس خالص» دی گنهار
توبه مې ده خاونده یمه تاته توبه گار

نازېږي حافظان د خپل قرآن دې نازولي
یاران دې نازولي او دوستان دې نازولي

نعتیه وینا

ورځمه مصطفى خیرالبشر مدني ته
لاس اچوم لمن د پیغمبر مدني ته

ورځمه په زارو زارو به هلته کړمه نارې
چې ای د خدای رسوله! شولې وړانې زموږ چارې
د خدای په درکې وکوه سوالونه په څو وارې
چې سم کړې مونږه بیا د پاک اسلام په سمه لارې

راتاو کړې قافلې زموږ رهبر مدني ته
ورځمه مصطفى خیرالبشر مدني ته

ورځمه نه تم کېږم، وسیله نه لرم بله
روضې د محمد (ص) کې به نارې وهم، چې هله
نښتې نن سبا مسلمانان دي یو تر بله
خدمت کوي کافر ته، خپل وطن کې لا پخپله

لښکري زمونږ اړې دي افسر مدني ته
لاس اچوم لمن د پېغمبر مدني ته

ورځمه چې تنگ شوی يم، زړگی خو مې نور چوي
چې گورم مسلمان ته د کافرو ميندې روي
په دې فاني دنيا کې ترې جوړ شوي دي تور لوي
کافرونه دوی مخکې د دوزخ په لمبو سوي

ورځمه ناوختېږي، وړم خبر مدني ته
لاس اچوم لمن د پېغمبر مدني ته

ورځمه خو که پرې مې ږدي، نږدې خپلې روضې ته
لاسونه به کړم وړاندې، د روضې ښکلې پنجرې ته
باران د اوښکو سربه «نبي خېل» کاندې سينې ته
وسله مې پکار نه شوه ځکه راغلم و سيلې ته

سوغات کې مې راوړي، ځکه سر مدني ته
ورځمه مصطفى خیر البشر مدني ته

نعره تکبير

هسې دروند دی لکه غر
 هسې روڼ دی لکه لمر
 لوړ تر عرش معلی دی
 ترېنه خاړه لرو بر
 مقابل کې یې خوري ماتي
 طاقتي توره او سپر
 ترېنه خاړه «نبي خپل» شه
 موړو پلار او مال و سر
 که چا سر کې ورته ښکته
 په سرو کې به شي سر
 او که چا خو ورته شا کړه
 بیا به نه شي مخور
 په کافرو زلزله ده
 مسلمان ته دی اختر

«نبي خپله» دانو څه دی؟

دادی الله اکبر

په دغه زمانه کې

آخړه زمانه شوه، غله او بڼان وهي په بډه
د دې وخت منافق، مسلمانان وهي په بډه

د روس په غلامۍ کې ازادي د وطن غواړي
دا هغه پرچميان دي، چې خلكيان وهي په بډه

بېرک چې لوبې وکړې دامین په سردا ځکه
فرعون د دې وخت دی، چې هامان وهي په بډه

دنيا هغه بودی ده چې سينگار لري د ناوې
واړه زاړه ځوانان، واړه يوشان وهي په بډه

چې پير کړي لاره غلطه او دنيا ته په سجده شي
دوکه ورباندې نه شی، مريدان وهي په بډه

يو بل ته سره غله دي، خود عوه کړي د يووالي
په نوم د «اتحاد» واړه سامان وهي په بډه

ځان ساته «نبي خېله» چې تا هم په بډه نه کړي
رهر چې شي بې لارې رهبران وهي په بډه

له زندانه

مه خنده ظالمه کړپهارد زولنو ته مې
گوره نتیجه کې آخر کارد زولنو ته مې

تاته غرابي، کوټه قلقي، مظلوم بندي ښکارم
ناخي د جنت حورې سينگارد زولنو ته مې

انس او جن لاڅه چې پورته پورته اسمانو کې هم
غور ملائیکان نيسي شرنگارد زولنو ته مې

خدای چې راته وایي څه دې راوړه، ورته وایم به
دا په پښو کې وگوره پر هارد زولنو ته مې

ستاد ژوندانه د دایرې محیط که پام وکړې
نن سبا اړ شوی دی پر کار د زولنو ته مې

مړ به شې را پرې به وځي او ملا به دې درماته کړم
دا قدرت ورکړی رب گوزارد زولنو ته مې

خېز کړه «نبي خېله» په مور چل باندې ورو دانگه
زر کړه ملتفت ظالم، پیکارد زولنو ته مې

اوسنۍ دنيا

اوسنۍ دنيا ته گورم څه عجيبه تداره ده
توره شپه سپينه رڼا ده، رڼا ورځ تپه تياره ده

ماتې لوټې فولادي شوې، ماتوي کلکې ډبرې
د فولادو تاب ختلی، که تبي که هر کاره ده

يعنې ټيټ خلک او چت شول او چت پرېوتل د لاندې
د کوهي خوله شوله ښکته سرچپه هم مناره ده

د قيامت نښې راغلي، دنيا هسې رنگ نيولی
گدايي له واکدارۍ نه، مزه داره دوباره ده

دا پښتون غیړتي قام و، چې به نورو خان بللو
اوس دانور واره خانان دي، د پښتون مېنه خاره ده

دا په دې چې ځینو ځینو پښتنو، پښتو کره سپکه
دوی پخپله ځکه سپک شول، چې پښتويي هینداره ده

لرو بریستانه یو و، خو چې مونږ مهاجر نه وو
اوس چې مونږه مهاجر شو، روس ته جوړه تراره ده

د روسانو بچیان دلته کړي زمونږ په ضد خبرې
وران کاران دي دوی پخپله، کړې یې مونږ ته اشاره ده

«نبي خپله» دا ډمان دي دا د بل ډول ته نڅېرې
دا سازونه د دوی نه دي، د روسانو نغاره ده

مینه او انسانیت

مینې، محبت چې کله یې بار له دې دنیا نه کړې
هیلې، ارزوګانې د بشري پرېشانه کړې

جوړ له انسانانو شول ماران، چې مینه لار له
نه خیر، انسانان شول شیطانان چې مینه لار له
یو تربله خوري لکه وحشیان چې مینه لار له

وینې تویول یې نن سبا دېري اسانه کړې
هیلې، ارزوګانې د بشري پرېشانه کړې

یو څاڅکی د مینې نړۍ ټوله معطره کړه
راز د محبت و، چې ودانه یې لروبره کړه
لار چې محبت، نو مخامخ یې له خطره کړه

خپلې اندېښنې یې واړه هېرې له انسانه کړې
هیلې، ارزوګانې د بشري پرېشانه کړې

جوړه ځانځاني ده، يو تربل سره دوستي نشته
وخت د چل او ول دي، له هيچا سره راستي نشته
زړونه سره بد دي تگ راتگ ځای د ناستي نشته

تېر چې شول له ښکلو، ښکلې يې تېرې له جانانه کړې
هیلې، ارزوگانې د بشريې پرېشانه کړې

سوی د هجران په سرو سکرو ټو، سوی سکور شومه
اورمې دی اخستی، نه خیر، خپله باندې اور شومه
اوس چې مینه لاره، مختورن د کلي کور شومه

مینی د «خالص» نه غمازانو چې پښېمانه کړې
هیلې، ارزوگانې د بشريې پرېشانه کړې

د دله گانو وخت

نه به شي مېړه نه به مېړانه ورته پاتې شي
نه به ياد نروپه خپرپانه ورته پاتې شي

نه به په كېر شمله بيا څوك ورته نرووايي
نه به ياد چنگ برېتو مستانه ورته پاتې شي

نه به د دوستانو په دوستۍ كې مزه وگوري
نه به له دېمن سره څه وړانه ورته پاتې شي

نه به ترې حیا د سپي، سړي، واړه، زاړه و شي
نه به مجلسو کې سپین پیر تانه ورته پاتې شي

یو ځل چې دوو س شي، بنځه واک تر پنه تر لاسه کړي
لور او خور یې بل سره روانه ورته پاتې شي

دغه مصیبت خدایه پښتون باندې را مه ولې
خیر که لا چاري له هرې خوانه ورته پاتې شي

سوځي «نبي خېل»، چې کله غټ غټ دوو سان ويني
مړ به شي که داسې بې وجدانه ورته پاتې شي

زه چې ورته گورم وخت د دغو دله گانودی
دا دنیا آخر به ما او تانه ورته پاتې شي

پښتنه مجاهده

هغه ده چې راغله گرېوان خیرې کوي شور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

هاغه ده پښې تورې سپینو واورو کې را درومي
وه ملګرو ګورئ، چې را خپږي په پېچومي
تور پیکي یې پروت دی په سپین مخ لکه دلومي

لاس کې یې نیولی په سرو وینو ککړ لور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

پوه نه يم چې ولې گرېوان څيرې ژړه غوڼې ده
ولې سپينو واورو کې پښې توري راخټوڼې ده
څوک يې دى وژلى که مظلومه تښتېدونې ده؟

خوله يې کيلي شوې، ورته بل کړئ اول اور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

خوري وايه څه پېښه د رشوي، چې بې واره يې
څوک يې، څوک دى شته دى او که ستوى خواره زاره يې
چېرته ځې روانه، وايه ولې په دې لاره يې؟

مونږه مجاهد يو، تاته گورو لکه خور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

وروڼو مجاهده يم، دالوردى زما توره
ما په دې لاره، په ملحدانو مور کې بوره
نه لرمه سياله، نه تربور او نه تربوره

وبه کړم قصه درته که غوږ ونيسى نور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

زه يم مهتابه نازولي لورد خان
ماته وه معلومه، سپينه لاره د قرآن
زه ومه پرده کې، بې پردې چې شوي زنان

هله يو یتیم خدمت کوو زموږ د کور
خدا پرده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

پلار مې دا یتیم لکه خپل زوی به نازولو
هر ځای ته چې تلو، نو دا یتیم ورسره تللو
وريې کړو مکتب ته، نو چې به یې وروزلو

لاړو پرچمې شول له روسانو سره ورور
خدا پرده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

راغی یوه شپه، انډیوالان وو، ورسره
نور خلک لاشه، چې دوه روسان وو، ورسره
توري تفنگچي، د جنگ سامان وو، ورسره

مړيې زما پلار کړ، مور او خور سکني ورور
خدا پرده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور

ماته يې وی پاڅېږه چې روسانو ته ورځو
هله بڼه مېله ده، ښو ځوانانو ته ورځو
پرېږده پرده لرې کړه، یارانو ته ورځو

شته دي شرابونه، ورسره هم ټنگ ټکور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

ماوې دوی دې لار شي زه به تا سره ورځمه
څار دې شم له توري، چې دې کرلمه بې غمه
زربه لکه ناوې، ورته ځان سمبالومه

تابه په محفل کې، دیارانو نه کړم سپور
خدا پزده چې دا څوک دی او روانه ده کوم لور؟

لارمه دتنه، دې لاره ته مې کړو لاس
سخت مې په سینه، د دې دووس کړلو ور خلاص
گورم چې شپېږي، لکه سپی هسې خناس

راغلمه د پخوا ته که پیدا کړمه غمخور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کور لور؟

شپږ مړي په کور کې، مې پراته دي شهیدان
مورو پلار، دوه خوښې او دوه وروڼه صغیران
تاسې زما وروڼه، که د دوی وکړئ پرسان

پاتې درته نه به شي همزولو کې پیغور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کورم لور؟

دې قصې مو واره مجاهد کرل، جگر خون
مالگه وه تازه یې کرل زخمونه، دلړ مون
ومو کړد بنمن سره د شخړې کلک، تړون

ټنکنده غرمه وه، چې جگړې واخپستوزور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

گورئ د خدای کارته، چې وعده یې کړه تر سره
مونږه بریالي شو، اوازه شوه لراو بره
هاغه ده چې حق، د باطل ماته کړه ککره

بنخ مو شهیدان کرل دي بي بي مهتابې خور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کور لور؟

بېرته راستانه شو، دوه ټانکونه راسره
راغللو مرکز ته، خو توپونه راسره
شل تنه بنديان او دېرش اسونه راسره

مونږه مجاهدو کې زخميان وو درې څلور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

توپو، طيارو مو، په مرکز بل کره او رونه
جوړيې کړو محشر، خو اوس د خدای گوره کارونه
غږد مجاهد شو چې «خالصه» زمونږ وروڼه

واړه دي بچ شوي دوه جازونه شونډه کور
خدا پزده چې دا څوک ده او روانه ده کوم لور؟

مبارکي

نن خو چغې دي نارې دي، یادوی نواز شریف
که خواران دي، که خانان دي، نازوي نواز شریف

مبارک مبارک وایي، که خواران دي، که خانان دي
په بڼا غلو کې بڼا غلی، شماروي نواز شریف

چادی خوان قاید بللی، او چا فخر پاکستان
ځینې ځینې هم لاشته چې، ردوي نواز شریف

که اسلام پسې روان شي، بريالي به مجاهد شي
لر او بر به سره دواړه یو کوي، نواز شریف

مونږ نه ښه وایو نه بد یې، ځکه پته راته نشته
چې څه کېږي، څه به وشي، څه کوي نواز شریف

پاکستان ټوټه ټوټه دی، نه جوړېږي بې اسلامه
نه پوهېږم کوم آیین به، چلوي نواز شریف

که جهادي وپلورلو او پښتون قام یې تباہ کړ
جایزه به د نوبل هم خپلوي نواز شریف

ضیاء لارو، ته به هم ځي، په څو کی چې غره نه شي
یوه ورځې به غږ وشي، چې نن ځي نواز شریف

د «خالص» مبارکي به، هغه دم کې ورتقدیم کړو
چې عمل یې په محشر کې خلاصوي نواز شریف

نیمگری غزل

وسکونده بانه چې مې تازه د زړه زخمونه شي
بيا چې پکې ياره جوړ د سرو وينو ډنډونه شي

راشه چې په خای د سپينو درته لوگی شمه
مات چې د رقيب د بدو سترگو نظرونه شي

بيا لکه ماشوم مې په سلگو کره، چې لږ وژاړم
جوړ چې په زېرمخ باندې مې سره شاني زخمونه شي

ښه او بد ژوند

خوند کوي مزي دي له يارانو سره ژوند
ورک شه، بې مزي شي غمازانو سره ژوند

ډېر عمر مې تېر کړو په خوږو او په ترخو کې
بيا به پيدانه شي طالبانو سره ژوند

ژوند خو هغه ژوند دی، چې تېرېږي له ژوندو سره
اوس خو تېروول له مردگانو سره ژوند

څوک چې لایموت خدای سره نه وي اشنا شوی
نه شي تېروى مسلمانانو سره ژوند

نوره مې توبه ده د دوه مخوله دوستۍ څخه
نه شي د بازانو، پیل مرغانو سره ژوند

پام کوه دوکه نه شي، د دې زمانې بېکلي
نه خوښوي خپلو عاشقانو سره ژوند

ما فقیر چې لاس کړو د جهاد و خزانې و ته
ځکه مې نصیب شو، له مارانو سره ژوند

نور به «نبي خپله» له هغه چا سره یو لاس نه شي
غواړي چې د روس له مزدورانو سره ژوند

پښتون او غلامی

زه یمه پښتون ما پښتنې شیدې رودلي دي
ما پخپلو سترگو پښتنې میندې لیدلي دي

زه یمه روزلی خپلې مور د پښتنو په څېر
زه کتلی نه شم پښتنو ته د پردو په څېر
زه به خورم خواره د انسانانو د خوړو په څېر
هېڅکله کاسې د بل څټی نه شم د سپو په څېر

ځکه مې یوازې د پاک خدای احکام منلي دي
ماد بندگانو بندگی ته بد کتلي دي

څوک چې د بنده قانون مني د بل غلام به وي
تل به وي سرتيتي په سيالانو کې بدنام به وي
خوري به د ورور غوښې، لکه سپي د ښمن د قام به وي
پاتې د تره کي او امين په څېر ناکام به وي

داسې نامردانو خپل قامونه شرمولي دي
دوی هم پيال له خپله بادارانو څملولي دي

دامنو چې قام خودی يو جسم، سره شلېږي نه
دا مشهور متل دی، چې اوبه په ډانگ بېلېږي نه
لاس پښه چې گنده شي، نو دا جسم بيا رغېږي نه
بې له پرېکولو نه يې، بله چاره کېږي نه

ځکه مونږ د سرو وينو مور چلو ته دانگلي دي
دغه گنده غړي مو، هر وخت له منځه وړي دي

دغه گنده غړي، خوزماد بدن غړي دي
د دوی له منځه وړل، خوبس تر ما پورې تړلي دي
تاته خیر د ښمنه، تا په څه باندې پرېکړي دي؟
وه ظالمه هر څه دي، په زور او ظلم کړي دي

تانه کړم پوښتنه، څوک چې ستا په لاره تللي دي
تا په کوم اصول زموږ هغه غړي وژلي دي؟

دا زموږ به بڼ باندې، لمبې د اور چې پورې شوې
لاړو وخت بدل شو، رڼې ورځې زموږ توري دي
ډېرې پاک لمنې پښتنې، پېغلې سرتوري شوې
ستوغي سپکې سپوري را پسې خبرې نوري شوې

څوک شول مجاهد، څوک په سرو وینو لمېدلي دي
څوک لا امریکا او اروپا ته تښتېدلي دي

نن سبا نارې وهي، نجیب چې مسلمان یمه
زه هم دا دنورو پښتنو په څېر افغان یمه
یم غلام دروس ځکه، دروس په لار روان یمه
زه هم لکه دوی، د کمونېزم نه پښېمانه یم

ما د ملي صلحي دعوتونه چلولي دي
دا مجاهدین دي، چې واره غټې وژلي دي

سکه دي که توپونه، طیارې د چا چلېزي نن
دا نیام بمونه، وایه چا په سرور لوېزي نن؟

شل لکه ځوانان خو، له هېچانه، نه هېرېږي نن
ستا په دې خبرو، هغوی کله ژوندي کېږي نن

ته کله پښتون یې، پښتانه دې شرمولي دي
تا د روس نوکره پښتانه څومره وژلي دي

ټول به یو جسد شو خو روان چې شوق قرآن پسې
پرېږدو غلامی او منډې تررې این و آن پسې
نور نه شوروان، دا تش په نوم باندې افغان پسې
دغو خرڅوونکو، د دې پاک افغانستان پسې

څوک چې «نبي خېله» د اسلام په لاره تللي دي
خدا پرې چې، سرلوري دې منزل ته رسېدلي دي

وحدت دی که دوکه؟

وحدت دی هسې گل چې نور گلونه ترې شرمېږي
دې گلالې گل سره مغزونه تازه کېږي

يووالی او وحدت دی، چې هر څوک يې خوښوي
پېلتون دی، که شقاق دی عالمونه خوروي

اسلام وايي کوم خلک چې وحدت نه قبلوي
پخپله خپل ځانونه له گړنگه غورځوي

لېوان خوري هغه گډه، چې له گډونه بېلېږي
مشهور دی د امتل چې لرگي يوشې، نه بېلېږي

افسوس دی چې نن لوبې په وحدت دي را روانې
دالوبې به زمونږه کړي ودانې خونې وړانې

پوهېږو چې رښتيا د شهيد وينې خودې گرانې
نه کېږي د وحدت په پلمې دا وينې ارزانې

روس دی، که محلد، که مجاهد سره يو کېږي
وحدت عجيبه څيز دی چې هرڅه ورباندې کېږي

وحدت چې شي پلمه بيا نو کافر دی مسلمان
د صلحې په نوم جوړ شي، د «يونو»^(۱) لخوا پلان

دامونه او دانې به راخپري کړي کافران
چې وتري له پښو نه پکې دا مظلوم افغان

«خالصه» خدای دې ساته جهادونه دي خرڅېږي
چې څوک وي منافق نو له کافر سره يو کېږي

۱. د ملگرو ملتونو اداره. (UNO)

پوچ کارتوس

ماوې چې باز دی خو تپوس وختو
په دوو سانو کې دوو س وختو

د زړه په وینو مې روزنه ورکړه
چې زړه ترې جوړ کړم خو پپوس وختو

دېر مې ټولنه کې دروند وتللو
آخر کې سپک اندې د بوس وختو

په جهادي هدف يې لوبې وکړې
خدا يې زوله روس څخه چروس وختو

د امريکا په ډالرو نڅپده
د خداي له مرستې نه مایوس وختو

مونږ وي د ده له بخته مخکې به خو
خو دې پخپله کې منحوس وختو

«خالص» د بل چانه گيله نه لري
پوچ يې د خپل جبهه کارتوس وختو

لږم او مار

پرچمیان دي که خلقیان دي
دغه ټول لږم ماران دي

چې په دوی باندې باور کا
احمقیان دي، احمقیان دي

دوه ملگري وروان سره په لار
دیوه جیب کې لږم و، دبل مار

دپرو خلکو ورته وویل، چې دامره کړئ
په دښمن خو پکار نه دی اعتبار

دوی ویل چې مونږ دښمن ته دي ساتلي
داوسله به مو اخر راشي پکار

عاقلا نو وې، له بدو به بد مومي
د کرکني بوټي نه نیسي انار

هندوانه به له حنظله څوک ونه خوري
نه به جوړ کړي له کونجکونه څوک هار
دا کړې پوښتنې به هېڅوک سمې نه کړي
سم کاره دي پيدا شوي پخپل وار
که هر څو اغزي له گلو څخه تاوشي
په وړيل کې به کېنږدي نجوني خار
خو دې دواړو وي چې مونږه ښه پوهېږو
په ځوانۍ کې له سپين ږيرو يو هوښيار
دلرم والا ويل هغه مار گيرته
مار دې مرکړه چې سم نه کوي رفتار
مار والا وي د کجدمو ياري مه کړه
دلرم به دې په غم کړي گرفتار
يو له بله ډاډه نه وو، خوروان وو
نابيره شوو داخل په يوه ښار

دې ښاريانو ورته تود هر کلي وکړ
ديارلس کاله ورته ووپه انتظار

خو دوی دواړه سره ډک وو، پيل يې وکړ
جنگ جگړې باندې يې تود کړلو بازار

د ښاريانو بچي مړه، کورونه يې لوټ شول
څوک قربان شول له لږمه، څوک له مار

عالمونه دي حيران د دوی کارو ته
چاپه خوب ليدلی نه و داسې کار

غواړي هريو چې نړۍ ته دوکه ورکړي
چې مونږ وژنو يو د بل لږم او مار

مار لږم دي، هسې دواړو پلمه کړي
غواړي دا چې افغانان کړي تار په تار

لويه خدايه دغه دواړه په لار سم کړي
«نبي خېل» دی له دې دواړو نه پزار

د پښتنو سیمه

پښتو ژبه شوه ډېره، خو پښتو شوه بې درکه
دا سیمه د پښتون، پښتنو خپله کرله سپکه

نن وینم پښتانه، په نورو ژبو باندې ویاړي
خپل دود یې دی پر پښې، د پردو دودونه غواړي
پښتو شوله بور چنده، هم یې کور شولاري لاري
چې چېرته پښتانه دي، یو تربله سره داري

مورچلو کې دي ناست او دښمني کوي په کلکه
دا سیمه د پښتون، پښتنو خپله کرله سپکه

منمه پښتو ژبه کې، نامتو شاعران شته
خانان او ملکان هم، پښتنو کې خوانان شته
دا سیمه د زمروده، دلته اوس هم بازاران شته
افسوس دی، دې ځنگله کې هم د اړونکي لېوان شته

لېوان د استعمار، دا شرمېنان پالي نن ځكه
دا سيمه د پښتون، پښتنو خپله كرله سپكه

اجمل غوندي شاعر وايه، چې څوك دې پښتنو كې
غني به څوك پيدا كړي، د دې سيمې پرگنو كې
همدا سې اديبان لرو، پرېمانه نور په دو كې
پښتون ته د ښمنان ځكه خولې دي، په اوبو كې

ارمان چې د دښمن، له عنعنونه حذر نه كه
دا سيمه د پښتون پښتنو خپله كرله سپكه

مونږ راغلو د دوى خواته، دوى په سپيو ودارلو
روسانو ځغلولو، بيا هم دوى وځغلولو
چا مړه كړو، چا مو ترې او چا مونږ وتښتولو
دې سيمې د پښتون كې، ځينو ځينو و دگلو

مونږ وود سرگلان، خو دوى راوويشتو په ځمكه
دا سيمه د پښتون، پښتنو خپله كرله سپكه

سل كاله باچا خان وې، چې شي سم دې پښتانه
خو دوى يې نصيحت، يوه ذره هم نه مانه

د دوی د جفا غشي يې شول بڼخ، په لېرمانه
تري راغی موروې چې دانه دي پښتانه

«نسیم»^(۱) دې کور کی کینی، «ولي خان» دې توره وکه
دا سیمه د پښتون پښتنو خپله کرله سپکه

دامونزو و پښتانه، شود اسلام په لاره پاتې
روسانو ته مو ورکړه، د مولی په کرم ماتې
بې تنگه غلامانو يې کړې، سپورې ستوغې زیاتې
که راشي «نبي خېل» ته، توبه گار او ننواتې

بیا هم به شویو لاس، که پاک مولی پرې رحم وکه
دا سیمه د پښتون، پښتنو خپله کرله سپکه

ماته هم غور شه

یتیم په ژړا پوخ دی، ژاړه ژاړه ای کابلـه
ژړېږه، خو پاک نه شي، له نجیب و له کارمله

ژړېږه، خو پاک نه شي له ناتاره دروسانو
د روس له مزدورانو، له خلقیانو پرچمیانو
دوی هم لکه مینونه مونږ ته پرېښي دښمنانو
دا ډزاو ډوز کابل کې دی، د دوی له پلویانو

اسلام ته چې رانه شي، سره خوري به یو تربله
یتیم په ژړا پوخ دی، ژاړه ژاړه ای کابلـه

ماران او لږمان چې، په کوم کور کې وي پراته
نارامه به وي تل، دهغه کور واره زاړه
پارو مرګ دی له ماره، دا متل کړي پښتانه
دې کور کې مونږ ته زهر دي، خواږه ماږه خواږه

چې ولي یو تربله، کلی کور کوي شي کله
یتیم په ژړا پوخ دی، ژاړه ژاړه ای کابلـه

مونږ د لته وو، خو پاک موله روسانو کړې وطنه
زما په راوتلو، چې خوښمن نه شي دښمنه
کابل آخر زموږ دی، مونږ به یې وکوو پالنه
هر څومره که خچن خلک کړي وضع، کرغېړنه

ورکړي مجاهدو دي لاسونه یو تر بله
کړو ورک به دښمنان، دې وار خطا نه شي کابل

کابل څوارلس کاله شوې، بهی د دوزخیانو
اوس هم لا تاکی پاتې نښانې دي د روسانو
پخپله تنظیمو کې یاران شته، د ملحدانو
بېرغ د اسلام لاندې، کړي پېښې د کافرانو

دو که به پرې ونه خوري، دا مظلوم ملت هېڅکله
یتیم په ژړا پوخ دی، ژړه ژاړه ای کابل

مونږ غواړو د یتیم او کونډو رنډو کار شي، جوړ
هر وړی مهاجر او مجاهد شي، په نس موږ
خپل حق باندې قانع شي، نر او ښځه ځوان او زړو
داگران افغانستان دښمنان بیا نه کړي گور، گور

هر کار مو په اسلام شي برابر، نو دا شي هله
چې خلاص له فواحشو به شي کله، ای کابل

منمه دين پرېږدي به، د چو کيو مینان
مجبور دي سره ساتي به، خلقيان او پرچميان
اوبه چې کاندې خړې پکې بل، نيسي کبان
مظلوم ملت به چور کړي دا بد سري ظالمان

څوک نشته چاته ووايي، دا څه کوي او څله؟
تيم په ژړا پوخ دی، ژړه ژړه ای کابلـه

دا څوارلس کاله مونږ نينې د اوسپنو چيچلي
دنيا ته مو په ډانگ پيپلې، داسې دي ويلي
حکومونه د اسلام چې دې هېواد کې نه کړو پلي
تر هغې به له دې مبارزې نه، نه شو غلي

کیدای شي «نبي خېل» چې خپله لاره کړي بدله
تيم په ژړا پوخ دی، ژړه ژړه ای کابلـه

چې هدف یې له مشرۍ نه د بدبه وي
خوار دی خوار دی خدایو دغه مشر خوار دی

چې د خلکو خدمت وکا، نو سردار شي
خو چې خلک زوروي، سړي یې په دار دي

دلوی خدای په لار چې نه ځي، مشر مه شه
مشر مشر دی، چې سم د خدای په لار دی

«نبي خپله» ځان دې سم کړه چې نور سم شي
عمل به کړه چې سم کړی دی گفتار دی

رغړي

سويانو ځان غلط کړو، د اوبسانو سره رغړي
بازانو ځالي پرېښوي، له زاغانو سره رغړي

دا گډې، بيزې گوره، چې نن څومره بې حيا شوې!
په سپينه رڼا ورځ کې، د لېوانو سره رغړي

پرونيې ورته پلار نيکه، واپه بچي حلال کړه
نن هغه بې غيړته، د خلقيانو سره رغړي

ما ويل چې دا وطن به آخر خپله، دوی تباه کړي
ليدل مې مجاهد، چې پر چميانو سره رغړي

غيرت څه شو، چوکۍ دپاره وينمه، ياران چې
سنيان دي ډلې ډلې، شيعه گانو سره رغړي

«خالصه!» تابه هم کاندې بدنام، داشرمېدلې
دروس په بدله کې، له غرييانو سره رغړي

د نارنج گل

ستي شوم، لولپه شوم، يمه پروت په سور انگار
يارانو ته ښکاريزم روغ رمت او سلامت

ملاکه مجاهد وي، يابزرگ د زمانې
شيطان چې ورپسې شي اوله عقله شي بهر
بيا کاندې فسادونو ته هر ډول بهانې
نه شرم نه حياء لري ملت کړي درپه در
بې چرسو يا شرابو يا نشه وي يا خمار
ستي شوم لولپه شوم يمه پروت په سور انگار

پخپله وي بې لارې، کوي بل ته نصيحت
يارانو ته ښکاريزم روغ رمت او سلامت

دامونې چې درپه در خاورې په سر شو دا په څه؟
دا څوک وو؟ او د څه لپاره دوی وژلو مونږ
هېواد شوولې وران، زېرو زېر شو، دا په څه؟
د سپو په څېر روسانو شپه او ورځ خوړلو مونږ

په عقل او په شرع نه جوړېږي دغه کار
ستي شوم، لولپه شوم، یمه پروت په سور انگار

خو لرو او که برو پښتنو وکړو غېرت
یارانو ته ښکارېږم روغ رمټ او سلامت

روسان خو درېدر شول خو دامونې یو هسې پاتې
ودان نه شو هېواد او نور لاهم شو درېدر
کابل کې ډېرې خونې، بې گناه شولې میراتې
دا پاس کیمپ^(۱) ته ور تېر شئ چې دې څنگه ښځې نر
گبین شوه راته زهر او ملستنې شولو مار
ستي شوم لولپه شوم یمه پروت په سور انگار

لو تېږي رڼا ورځ کې د تور سرویت عزت
یارانو ته ښکارېږم روغ رمټ او سلامت

په کومه خوله به وځاندو یارانو، دامو حال دی
له دې غمه به څرنگه ملت ته نجات ورکړو؟
د گډو په څرمن کې، ځناور جوړ کړی چال دی
په څه به خپل عزت، ننگ او عفت ته نجات ورکړو

^۱ په جلال آباد کې د مهاجرینو کمپ.

دا ونې د کرکني راته، نه نيسي انار
ستي شوم لولپه شوم، يمه پروت په سور انگار

بدله چې صحنه نه کړو د خداي په مرحمت
چې خلکو ته ښکارو، روغ رمت او سلامت

راځئ، چې شويو لاس د خداي په لاره سره سم
بلبلو په څېر نه شو، چې گلانو ته به ناڅو
جهاد له سره پيل کړو وړاندې واخلو يو قدم
د خولي خبرې پرېږدو، بسم الله کړو او ورپاڅو
يا جوړ کړو دا وطن يا شو منصور غوندي په دار
ستي شوم لولپه شوم، يمه پروت په سور انگار

«خالصه» په بل څه خونه جوړېږي د املت
يارانو ته، ښکارېږم، روغ رمت او سلامت

کوڅه ډب

شیطان ترینه جوړېږي، چې انسان شي کوڅه ډب
یاران شي ترې بېزاره، چې یاران شي کوڅه ډب

نن دلته سبا هلته، کله سم او کله کوږ شي
سم جوړ شي منافق، چې مسلمان شي کوڅه ډب

نوکرد استعمار شي، خپل ملت په نورو پلوري
د کوم هېواد چې پوه، ملي ځوانان شي کوڅه ډب

وباشي قام کې گډه، د ژوندون پېرۍ چپه شي
د چا چې ملایان او واعظان شي کوڅه ډب

وطن ساتلی نه شي، په چوکۍ چې کړي جنگونه
گېدرې ترینه ښې دي، چې زمريان شي کوڅه ډب

د هرې کوڅې سپی شي، د هر چا ډول ته به ناڅي
ځان پلوري په پیسو، چې ماموران شي کوڅه ډب

پرون یې د خلیانو، نن زمونږه مداحي کړي
چې کله شرمېدلي، شاعران شي کوڅه ډب

وجدان ترې کډه واخلي، لیاقت یې رذالت شي
کم سیالو نه کم سیال شي، چې سیالان شي کوڅه ډب

«خالصه» خیر دې غواړه، چې شپې ورځې دې ترخېږي
که غله شي مجاهد او رهبران شي کوڅه ډب

د حقيقت، خيال او خوب تر منځ

د نارنج د گل مېله وه، زه يې هم وم وړ بللی
اديپانو کې ملگرو، زه لاهم ومه شمېرلی

د پرپه مينه وروان شوم، په جامو کې نه ځاېدمه
چې به زه هم ورسره شم، دوی محفل جوړ کړی ښکلی

پسرلی دی خوشحالي ده، زېر گلونه غوړېدلي
بلبلان وايي سندرې، بورا گل ته نڅېدلي

هلته گورم د باغ کونج کې، بیرسری بنده ناست دی
ما ویلې دا به څوک وي، ورروان شوم غلی غلی

گورم ناسته ده تورسري، له کوتري نه او تره
سرستور وریل یې جردي او گرېوان یې دی څیرلی

حق حېران شوم چې، دا څوک ده یو قدم شومه وروړاندې
یو ماشوم یې دی په غېږ کې، په سرو وینو لمبېدلی

نابیره مې کره کریغه، چې دا څوک دی او دا ولې؟
دا ماشوم وایه د چادی او دا کوم ظالم وژلی؟

بنیادم یې که شیشکه، دلته کله یې راغلي؟
څه درشوي، څه دې کړي چې دې پرېښي کور او کلی؟

ورویې سترگې کړې را پورته، وی چې زه خو کابلیم
دغه زوی مو مجاهدو، په را کتو دی ویشتلې

ورور څښتن او مشر زوی مې، هلته شول د خاورو لاندې
دا یو څو ورځې دمخه، زمونږ کور دی نرېدلی

احساساتو مې او رو اخیست، لاس مې پورته کړو اسمان ته
ما وې خدایه ته یې هلاک کړې، چې دا کور چا نړولی

دې وې چې پشه «نبي خيله» بېرته مه کړه، مجاهدو
له روسانو په سرو وینو دا هېواد دی راگتلی

د گل خوا کې خواغزی وي، خزانې سره بېاماروي
دا متل مې خوځوځلې، له مشرانو اوږېدلی

ادیبانو ته مې مخ کړو، ما وې وخت د میلې نه دی
د بښمن اوس هم لاس په کار دی، او هېواد دی غم لړلی

چې مې سترگې راړنې کړې، هاتف غېر اېباندې وکړ
«نبي خيله» لمونځ قضا شو، عجیبه خوب دې لیدلی

غدار

په يو كلي کې يو کس و، له ناکسويې کرې زار
وی چې گل یم، گلالي یم، پکې و د سترگو خار

نه يې رنگ نه قواره وه، نه يې سره وو نه يې سپين
نه نسب کې و ښاغلی، نه له نورو و، هوښيار

نه يې ملاتړ لرل و قام کې، نه پخپله پهلوان و
هېڅ په هېڅ او تش په تشه و، له هرچا کلانکار

چې سحر به را بهر شو، نويو غم به يې جوړولو
په ظاهره کې انسان و، خورفتاريې و د مار

هره ورځ به گرېوان څيرې او سرماتی را روان و
چې فلاني يمه کنځلی او فلاني را کړو گوزار

خو خبر به چې شوه سپينه، دغه کس به ملامت و
خو دې غټ حرامي کله، پخپل جرم کړو اقرار

مورو پلار ته یې ویلې، خلک مایه کانونو ولي
کلی ټول زما د بنمن دی که کوڅه ده که بازار

شپې او ورځې مې دي سختې، بې له جنگه نه تېرېږي
واړه، واړه دي بې لارې، دایوزه یمه په لار

غږ د صلحې به یې کولو او کول به یې گوزارونه
ویل یې شخړې به جاري وي، څو چې نه شمه سردار

چې هر ځای کې به جنگ جوړ شو او د شربه آواز ه شوه
یوې خواته به دا کسو، دا غدار دغه مکار

کلي کور ترې کډه وکړه او دی پاتې شویوازې
چې وژلی یې د چا وروړو، د چا تره او د چا پلار

سرگردانه گرځېدلو، لرو بر تشو کوڅو کې
نری رنځ پرې حواله شو، څوک یې نه و مددگار

د مظلوم ازار چې اخلي، که خلقی که پرچمی وي
که بل څوک وي «نبي خېله»، شي ا خربه خوار و زار

د غني غفار له رحمه، به محروم الی الابد شي
د لېوه په څېر به دی شي کومه تاله کې مردار

زه ملنگ یم او

ممه تبتېره راشه، ماما سره پخلا شه
زه به تاد پگړۍ گل کړم، ته زما د لاس امسا شه

ممه وایه چې زور یې، زه پنځه او یا کلن یم
اوس راغلی په ځوانۍ یم، ستا په دوه سترگو مین یم
ممینه کې استاد یم، علامه د عشق د فن یم
ممجنون که نه یم، نه یم، خو فرهاد یمه، کوه کن یم

مملگری شه اشنا شه، زه به ستا شم ته زما شه
زه به تاد پگړۍ گل کړم ته زما د لاس امسا شه

ممالیار نه تپوس وکړه، زه بلبل یم او ته گل یې
دیوه ډنډر له پاسه، زه هم تل یم ته هم تل یې
دواړه یو، یو، دویي نشته، چې زه بل یم او ته بل یې
ممنې که نه منی یې، زه دې خپل یم ته مې خپل یې

ممرمه محبوبې، را تر غاړې یو ځل بیا شه
زه به تاد پگړۍ گل کړم ته زما د لاس امسا شه

ستا جفا مې موماته، روغه خوله کړه، ته لا خاندي
که دا ستا د زني خال وي، ډېر به نور کړي، لاندي باندې
د جفا په لور دې پرې کړې، د ممين د زړه مراندي
مملنگ يمه ته خانه، ممانه يې لږ وړاندي

ممه خغله نور وړاندي، لږ شه تم، يا راپه شاشه
زه به تا د پگړۍ گل کړم ته زما د لاس امسا شه

نه تتله يم، نه گونگي يم، خو غږېزم ستا په ژبه
مما سره دې کله کړې ده، وينا پخپله ژبه
نن وعده را سره وکړه، ديوبل يو چا په ژبه
چې سبا شي نو بيا نه وي صفائي بيا ستا په ژبه

ممه نوره جفا مه کړه «نبي خېل» سره اشنا شه
زه به تا د پگړۍ گل کړم ته زما د لاس امسا شه

د شهيدانو ياد

پيامې چلېدلی نوی روح دی په بدن کې
شپه مې تېره کړې، د سرو گلونو په دمن کې

سرې وینې روانې وې، د مېنکو بڼکلی بوی پکې
بڼکلی تندرې وې، نظارې وې بڼکلی بڼ کې

اخوا د شیدو، شهدو شرابو او اوبو ویالې
دې خوا د مرغانو او ازونو وو چمن کې

هله د کوثر ویاله روانه تکه سپینه وه
نور خلک راتلل ورته نېکان چې و کفن کې

سرو جامو کې راغله، یوه ډله گلابي غونچه
زه شومه حیران چې دا جامې دي، د چاتن کې

غږ وشو «خالصه» مونږه ستایو شهیدان بچي
ټول شهیدان تاته، انتظار یو، دې وطن کې

سر مې چې راپورته کړو، تودې او بڼکې مې تویې شوې
خدايه! ما شریک کړې هم، د دوی سره رفتن کې

نوي زیاتونې

نوي زیاتونې

نعت

غوښتل مې ستا صفت چې وليکم نبي سروره
کاغذ قلم لاڅه چې کړم ليکنه بختوره

کاغذ ته مې چې لاس کړ قلم پټ شول هېڅه
شعور او تصور او عقل هم لاړول سره

مجاز او حقيقت استعارې شوي رانه هېرې
دنيا شوه رانه هېره فکر لاړو تر محشره

چاستوری او چا بدر چا بللی لکه نمر وی
د چاد سترگو کسی چا به وې د زرگي سره

مجنون ته به لیلای او فرهاد ته به شپږینه
د زلفو مینان دي زلفې ستایي پېغمبره

په گل او په سنبیل کې لټوي چې دې صفت څوک
د ځمکې تل کې گوري څوک له عرشه چې دی بره

دا سخته راته ښکاري چې تابل ته ورته بولي
هیچاته ورته نه یې ای له ټولونه به تره

د خدای ثنا کې څنگه چې تا ځان پاتې بللی
«خالص» به دې همدا سې یو صفت نه کړي تر سره

د بشر د خير لپاره

تجربې ته رسېدلی او راغلی قانون هسې
څنگه غواړي چې د بل ژوند، ستا به هم شي ژوندون هسې

هنداره^(۱) ده بل څه نشته دغه عمر چې تېرېږي؟
چې بل غورځوي کوهي ته، ته به شي سرنگون هسې

بدله بدو زرغونېږي اغزی نه نیسي گلونه
دا خبره تثبیت کړې طبعي، افلاطون هسې

چې پاک حق و ته سجده ږدي شریعت وي گونده کړې
هر انسان لره پکار دی سر هغسې زنگون هسې

تجلا چې ترې د حق ځي حقیقت پسې مفتون وي
لوی څښتن ته قدر من وي لیلی هسې مجنون هسې

درد او سوز چې په کې نه وي، تاود مینې نه وي سوی
څوک به څه کړي پنه هسې، زړگی هسې، لرمون هسې

د بشر د خير لپاره اتفاق بنایي خالصه!
په اسلام کې ستایل شوی وحدت هسې تړون هسې

۲۹ میزان ۱۳۷۲ هـ ش

مسلمان ته

د سر له وېښتو ډېروي هر سړي سره غمونه
دا حُکمه چې له سره لوړ ختلي گناهونه

سېلاب د معصيت په سراخيستي انسانان
که ښځه ده که نر دی او که زور دی او که ځوان

دردونه دي را اوري لاندې کړې يې دی جهان
فضاده خړه شوې ترېنه نه ښکاري آسمان

مسلمه که ويښ نه شوې را روان دي سېلابونه
لومړی به له هر چا نه پنگوي دا ستا کورونه

منی بل قانون نه شي، هم دې پرېښودو قرآن
قرآن که پورته لاړو نو وړانېزې به جهان

نن تاته وزگار شوی دی انسي جن و شيطان
شرمېزې به قیامت کې تش د خولې مسلمانان

اسلام يې پلمه کړې، کوي کفر ته کارونه
کافر لپاره کړي له مسلمان سره جنگونه

پرون زمونږه وروڼه کرل روسانو درپه در
ببرک، امين، تره کی، داسې نوريې وونوکر

نن غواړي امريکه، شوله اسلامه لاس په سر
هندو او يهودان به رانه نيسي سمه او غر

زمونږ له مسجدونو جوړوي درمسالونه
مونږ خپلو کې لگيايو، يودبل وهو سرونه

مونږ خړې سترگې ناست يو جوړوي دوی درمسال
دا کوم کتاب راوړی چې هندو شي هومره سيال

زمونږه کشميري مسلمان وروڼه يې کرل حلال
دا حکه چې مونږ خپله، يودبل تبتو و مال

مرگ ښه دی «نبي خپله» نه چې وينو دا چمونه
په دين مو کېږي لوبې او مونږ ساتو خپل سرونه

نه منل

مونږ به ورته ويلې خودې خلکونه منل کنه
اوس يې هغه ټول شيان پخپله وليدل کنه

ماوې چې اوبه له سره خړې دي رنږي نه
جنگ په خاره ښه دي، ورته کړو مې دامتل کنه

هيچا مې خبر نه ده اورېدلې او لاڅه کوي
خپلو او پردو به مې ترخولې پورې خندل کنه

ماويل چې لومړی مشر معلوم کړئ بيا ورمنده کړئ
دوی ويل چې لومړی به د دښمن کړو څملول کنه

دا يې نتيجه شوه چې څوک مړه او څوک په تېښته دي
هره ورځ لانيسي دا کدو يونوی گل کنه

خلاص شوله روسانو خود غرب دام مو تر مخه دي
بول بول راته وايي چې شو بند پکې يو ځل کنه

پيانود خلاصون لاره باورو کړې چې نشته دی
بس هريو به کاندي و خپل مشر ته بنکنخل کنه

دغه خودسری وې او همدا د قدرت مينه وه
ورک چې شو کارمل ورسره وران چې شو کابل کنه

گورې چې کشران يې ملامت په دې جنگونه کړي
امام يې چې شي مقتديان يې کوي کنه

اوس عجيبه لوبه ده روانه افغانانو کې
خوري او خبني به خپله او تشپري به په بل کنه

وراندې وړاندې غعلي بيرته نه گوري چې خه کېږي
کونډې رنډې پاتې دي دوی پيل کړل قتلول کنه

دې توره تياره کې چې «خالصه» قدم وانه خلې
پري او ماران سره يو شانې کړي چيچل کنه

شهادت

ظلم خپرېږي نن سباد عدالت په نامه
سودونه اخلي تاجران د تجارت په نامه

فسق و فجور دی رواج شوی آزادي په عنوان
بنځې برېښي ځای په ځای شوي حریت په نامه

بدبختي راغله یو تر بله سره خوري انسانان
جنگونه کېږي په نړۍ کې امنیت په نامه

د پخواني نفاق پېښې دي نن سبا پیل شوي
بازار تودېږي د درواغو شهادت په نامه

د چوکۍ مینې د افغان ولس په اوږو ورو
خوار مجاهد چې لوبوي دوی د دیانت په نامه

خالصه پام کومه دي ډنډه کې چې ونه لمېږي
په خټو ځان لري واړه د نظافت په نامه

خاوند دي خیر کړي «نبي خپله» اند و خرچور شوی
ټوټه ټوټه نه کړي ملت دوی د وحدت په نامه

څه غواړم؟

نوم يې په نومو کې اخیستی نشم وپرېزمه
خدايه! ته خو پوه يې چې ارزو مې څه ده، څه غواړم؟
څوک را خبر نه شي له خپل ځان سره بنگېرېمه
هغه چې يې نور خلک غوښتي شي، هغه زه غواړم؟

ماته مې کاسه شوه په شرابو مسته مخکې شوه
خوار شي ای کلاله! له دې ماتو کنډولو سره
زه لا خراب نه وم چې خړوبه هلته مخکې شوه
وچولی مې وداغی، له هسې قسمتو سره

هله ساقې زرشه شراب راوړه گنې لوېرېمه
څوک را خبر نه شي له خپل ځان سره بنگېرېمه
تېر کړه دا خزان چې د گلونو سره غونچه غواړم
خدايه! ته خو پوه يې چې ارزو مې څه ده، څه غواړم؟

بوی راځي د عطرو خو چې وينم تورې خاورې دي
ښايي د دې خاورو لاندې سور چمن د گلو وي
وخت د پسرلي دی، خو هرځای کې يخې واورې دي
ورک به حرارت دلته له لاسه د مغلو وي

وايم مغلواله د مطلب څخه تېرېږمه
نوم يې په نومو کې اخیستی نه شم وېرېږمه
ظلم او تعدي او د بل حق اخیستل نه غواړم
هغه چې يې نور خلک غوښتي شي، هغه زه غواړم

ژبې لاندې وايمه، ظالمه ظلم بس کړه نور
څو به دا ظلمونه ستا، زمونږه په کورونو وي
وگټه بهادر شه خپله پانگه يو په لس کړه نور
څو به دې بل کړي دا زمونږه سر اورونه وي

ته لرې مو تړې او زه لوستې پښې گرځېږمه
څوک را خبر نه شي، له خپل ځان سره بنګېږمه
خر، غوايه خونه يم، چې به ستا څخه واښه غواړم
خدايه! ته خو پوه يې چې ارزو مې څه ده، څه غواړم

ستاد قصر رنګ زما د پلار د رګو وينې دي
ماته ښه معلومه قرباني د پلار نيکه شوله
هر سړی پوهېږي چې غوا توره پي يې سپينې دي
سره او سپين يې ستاسو او زما برخه سکه شوله

خوله بنوروی نه شم او که نه خو بڼه پوهېږمه
نوم یې په نومو کې اخیستی نه شم وپرېږمه
نن وي که سبا آخربه حق د پلار نیکه غواړم
هغه چې یې نور خلک غوښتی شي، هغه زه غواړم

وخت د ازادۍ دی نور منلی اسارت نشم
ته په کوم منطق باندې بادار او زه غلام یمه
نوره مې توبه ده، بیا به ستا په اسارت نشم
تل به ته آغا او زه ولاړ به لاس په نام یمه

لاس تر لاسه وروره، په ورورۍ، ژوند ته هوسېږمه
څوک را خبر نه شي له خپل ځان سره بنگېږمه
زه «خالصه» وروره د دې ظلم ورکېده غواړم
خدایه! ته خو پوه یې چې ارزو مې څه ده، څه غواړم

۱۵ اسد ۱۳۳۷ هـ ش

دا پښتانه او دا د اسلام مدعيان

دا پښتانه ورونه، دا چې فخر په پلرو کوي
دا مېړنی قام چې تل سيالي د ازمو کوي

دا مسلمانان چې د اسلام نه قربانېږي تل
دا وطن پالونکي چې وطن فخر په دوی کوي

نن سبا په کومه لاره سم، په کومې لارې ځي
دوی روان په لار دي او که ځغلي خو بې لارې ځي

دين او پښتو دواړه غريبې خواږي منلای شي
شپې ورځې پښتون مسلم په لوږه تېرولای شي

هو، پښتون، دينداره هم په خاورو بيدېدلای شي
هم يوې ډوډۍ ته زحمتونه تېرولای شي

نه مني پښتو، مسلمانې، د غلامۍ کرۍ
نه د ذلت عمر، نه د بل د تېسورۍ کرۍ

نن خودا دینداره پښتانه عمل کې پاتې دي
حکمه مقابل د تمدن کې مخ په ماتې دي

نه پوهېږم څومره بې همته کور میراتې دي
ځوان گڼي هغه څوک، چې د بښمن ته ننوتې دي

ویاړي په ذلت، خو په تن پټ او نس یې مور شي
خیر دی که سرتور شي، خود خټو کور یې جوړ شي

دېر دې لپاره چې همرنگ د بادارانو شي
دا د آدم نسل په څېره د شیطانانو شي

دا مظلوم ملت یو ځلې مل د ظالمانو شي
دا مسلمانان روان په لار د کافرانو شي

خو، پروا د دین، نه د ناموس، نه د پښتو کوي
تل په خپل هېواد کې خدمتونه د پردو کوي

دا چې خیانت او ظلم زور، د اړه ماري کوي
دا چې په ناحقه چوکۍ نیسي باداري کوي

دا چې غلى ناست دى، د ظالم طرفداري كوي
دا چې بنده گى، كې د لوى خداى رياكارى كوي

دا حلمى مامور او شيخ ملا زموږ په كار نه دى
داسې بې مسلكه شخصيت زموږ په يار نه دى

هو دلته هم، ځينې پښتانه دينداره خلك شته
دلته د اسلام او د پښتو لپاره خلك شته

سم روان هدف ته د قرآن په لاره خلك شته
دې ښكلي هېواد كې ځينې هم دينداره خلك شته

تنگ لري، ناموس لري، اسلام عالي شعار لري
دا غريب ملت يوازې دا خلك په كار لري

چيغې خو هر څوك د همدردۍ او مليت وېهي
هر سړى ملا دى چيغې ټول د ديانت وېهي

لوڅې او برېندې خو هم لافې د عفت وېهي
غل لكه كوربه په غله نارې د تولعت وېهي

دا غريب ملت، دې مداريانو ته حيران دى
دا حكه چې دوى نه، تعليم پاتې د قرآن دى

خوك چې په رښتيا وي مسلمان، مسلمان پېژني
چا كې چې پښتو وي په عمل كې افغان پېژني

توره توريالى، سپېڅلي زر، زرگران پېژني
چا كې چې ايمان وي، پيروان د قرآن پېژني

پټ به پاتې نه شي منافق، مسلمانانو كې
خپله به ښكاره شي غداران په افغانانو كې

۲۸ سنبه، ۱۳۵۰ هـ ش

مساوات

نارینه ښځې یوشان دي دوه لاسونه د ټولنې
یاد ښکلي مېوه دارې دوه ښاخونه دي د ونې

یاد سترگو تور او سپين دي، چې انسان پرې ښکلی ښکاري
یاد غاړې دوه مری دي، چې د ژوند پرې شي ساتنې

یاد شپو ورځو په شانې تل تر تله سره مل دي
نړۍ یوشان ورته اړ ده که شپې تورې ورځې سپينې

دواړه لاسه برابر دي انسان دواړو ته محتاج دی
چې هریو نه وي د ابل بیا کوی نه شي پر قېدنې

نرجامه ښځه یې تن دی، نر بدن ښځه جامه ده
یو د بل پټ او عزت دی، نر پټمن ښځې پټمنې

زنا کار سپک ډاکو ماردی چې د ایت او عزت لوتی
نارینه دې خدای پمن کا، ښځینه دې شي پمنې

دوی د داسې جزا وړ دي، چې مرتد یې هم وړ نه دی
حکمه حکم یې د مرګ دی د ډبرو په ویشتنې

«نبي خپله» خدای دې ساته له داسې سپک خویونو
د قیامت په ورځ دې بچ کړه له همداسې شرمېدنې

دواړه لاسه برابر دي خویو کین دی اوبل ښی دی
په کین پوزې پاګو و به، په ښي لاس کوو لیکنې

نر او ښځه برابر به دهېواد و دانول کا
نارینه که ندافي کا ښځې جوړې کړې برستني

له پستې نرمې پومبې نه ښځې ښکلې سپنسي جوړ کا
نارینه ترې ټوکر جوړ کا، چې شي وړ د اغوستنې

خو پری^(۱) ښځې وړي سنگر ته، درمل کړي هم د زخمیانو
نارینه بیا وطن ساتي او ناموس د ځان په وینې

نارینه شری جامې کا او کیړی د میخو ډکې
زنانه نازک بوټونه جامې اغوندي ورپښمینی

غوايه غوا سره يوشان دی، په يوه غوډجل کې اوسي
خو غواگانې بچۍ، پي-کا، غوايان وړدي د کرنې

لنډه دا چې مساوات مو خامخا جدي غواړي
مجنون بېل دی، فرهاد بېل دی، لیلی بېله له شپړینې

مساوات ټوټه ټوټه کړل اوس مهال افغانان دلته
مساوي يې قدر تونه مساوي تويوي وينې

مساوي د چوکۍ مينې له اصلاح څخه ويستلي
او «خالصه نبي خپله» ورته کښېنه لاس ترزنې

۱۳ عقرب ۱۳۷۶ هـ ش

افغانان شول مقلد د اروپا

ربه څه رسم و رواج شو را پيدا
چې په خوب کې هېڅ ليدلې نه و چا

نه په وينه چا ليدلې وو په سترگو
نه بيان و چا ترې کړې لا پخوا

ما سوي له هغه پاک خیر البشره
چې يې کړې په رښتيا وه دا وينا:

هغه ويلې چې به داسې رواجونه
په دنيا کې نوي نوي شي پيدا

لباسونه به د بنځو په بدن وي
مگر دا چې وي به لوستي هويدا

کاسيات او عاريات يې دي ويلي
مخلوقات به يې کوي تل تماشا

اوس يې گوره دهغه قول صادق ته
لوڅې بنځې هرځای گرځي د هرچا

چې بهرله کوره ووځي، ځان برېښه کړي
وهرچاته بنکاروي خپله حيا

خو چې بېرته راشي کورته ځان مستور کړي
کوي سترله فاميله د بابا

نه يې شرم نه حيانه يې تقوی شته
نه ويرېږي له خالق بې همتا

هسې رنگ بې حيايي او رذالت دی
د شرابو څښل هېڅ نه بولي گناه

د هريت او بې ديني له حده زيات شوه
افغانان شول مقلد د اروپا

رېه څومره بد بختي را باندي راغله
ستاله وپرې چاله نه ورځي ژړا

ستاله قهر او له غضبه خبر نه یو
په یو آن کې به دنیا کړې ته فنا

د قرآن او د اسلام مسلک یې پرېښود
حیف شوی دا چې مقلد شول د بل چا

موعظت د علماوو تاثیر نه کا
لکه وار و د فرعون او د موسی

۲۰ سرطان ۱۳۵۰ هـ ش

يادونه:

دالاندې شعر د ۸۵ کلن ملا عبدالواحد اخلاص له خولې، چې د خالص بابا له
خاصو شاگردانو او مخلصينو څخه دی، را نقل شو چې د حافظې د کمزورتيا له
مخې ښايي نېمگري هم وي.
خالص بابا دا شعر د خپل ځوانيمرگ ورور مولوي محمد هاشم پروفات ويلي و.
دغه مهال د خالص بابا تخلص اورنگي وو.

په غمونو کې لوی غم دی، غم د ورور
په دنيا کې لوی ماتم دی، غم د ورور

چې له سترگو مې د اوښکو رود روان کړو
چې مې زړه قلم قلم کړو، غم د ورور

چې عالم ازاروي په زړه سونگين دی
له فولادو چې محکم دی، غم د ورور

چې مدام د زړه په سريې گوزار را کړو
اورنگي ته، چې لړم دی، غم د ورور

د علامه اقبال^(ځ) وينا رشتيا ده، چې وايي:

«اوسونه د شاعر په ضمير کې زېږي، خو د سياستوالو په لاس مري» خالص بابا هم له ځايه شاعر و، خو د خپلې ټولنې اړتيا او غوښتنې سياست غاړې ته ور واچاوه، گنې دا خو هغه شاعر و، چې د شعر په زور يې هم د خپلواکۍ هوسۍ د بلوسگر ښکاري له منگولو را خپلولای شوه. هغه دا کار د خپل شعر په سحر هم کولای شو، ځکه د هغه په هنر کې چې کومه ښکلا، ګلا او پياوړتيا وه، هغه له دغو تاوجنو او ويرجنو حالاتو نه څو لسيزې وړاندې دې هنر پوه اولس پېژندلې وه، ددې هنرمېنې ټولنې هر هنر مېن وګړي دده له خولې دده رندي او دده د شعر دا رنگيني اورېدلې وه چې:

ماته مې کاسه شوه په شرابو مسته مځکه شوه

خوار شې اې کولاله له دې ماتو کنډولو سره

خالص صاحب که د خپلې خاورې او عقيدې دشمن ته د خپلې تورې ګلا وښوده او پر دشمن يې د خپلې تورې زور ومانه، نو د هغه د شعر ښکلې ملکې لا وختي د هنرمنو زړونو پر هېواد واکمني چلولې ده.

(استاد محمد آصف صميم)

... خالص د يوه تنظيم مشر و، رهبر و، ليدر و، دده تنظيم له ټولو غوره قوماندانان او جنگيالي لرل، د يوه تنظيم د مشر په توګه خالص وسلې، پيسې او شونتياوې لرلې، خو چې يو سهار به راپاڅېدې خالص به دې مخې ته ولاړ و، نه به رهبر و، نه د تنظيم مشر، يو دردمند افغان به دې لیده، يو مجاهد، يو کډوال، چې د تنظيمونو، رهبرانو او هغه مسلط حاکميت پر وړاندې درېدلی و.

... شاعر نبي خېل پر ليدر او رهبر خالص ډېر بر، ډېر اوچت و، له همدې ځايه وه، چې نبي خېل کله هم هغسې ليدر او رهبر ونه خوت، چې د واک لپاره هېواد او هېوادوال په سرو لمبو واړوي. ... ليدر او رهبر خالص به چې نبي خېل شاعر شو، نو د دانو شاوخوا يې گنې لومې او دامونه هم ليدلې شوای. دا هغه دانې وې، چې په تمه يې ليدران او رهبران په دامونو او لومو کې ښکېل پراته وو.

(شهرت ننگيال)